

τεύχος 3/2025

το έβδομο

περιοδικό του εβδόμου γυμνασίου Κέρκυρας

η Οδύσσεια
με βιωματικό τρόπο

μικροί δημιουργοί
οι μαθητές μας γράφουν και βραβεύονται

χτίζοντας γέφυρες συνύπαρξης
το σχολείο που ονειρευόμαστε το χτίζουμε κάθε μέρα

συνεντεύξεις:

Μίαν Τσιρίδου
Χριστίνα Σβώκου

περιεχόμενα

3 **Editorial** **Το σχολείο της γειτονιάς**

4 **Συνεχίζοντας να χτίζουμε γέφυρες συνύπαρξης** *Ένα σχολείο χωρίς εκφοβισμό, μια κοινότητα με αλληλεγγύη*

Συνεντεύξεις

8 **Λιάνα Τσιρίδου** *Αποχαιρετισμός στο 7ο Γυμνάσιο*

11 **Χριστίνα Σβώκου** *Η κοινωνική μας λειτουργός απαντά στους μαθητές του Β4*

Δημιουργική Γραφή

16 **Μικροί Δημιουργοί** *Παρουσιάζει η Βάννα Ζαβιτσάνου*

17 **Η σπουδαία πυγμάχος** *Διήγημα της Έφης Νάκου*

19 **Κυπριακή τουλίπα** *Διήγημα του Γιώργου Πανάρετου*

25 **Ιωάννα Κοντζιάλη** *Η βράβευση από την Αναγνωστική Εταιρία*

Η χορωδία μας

27 **Η χορωδία μας, οι φιοράντες, βραβεύεται** *Πρώτο βραβείο σε πανελλήνιους μαθητικούς αγώνες*

Βιωματική μάθηση

28 **Ταραντέλα** *Χορεύουμε και μεταφερόμαστε στη νότια Ιταλία και τα ελληνόφωνα*

30 **Η Οδύσσεια με βιωματικό τρόπο** *Κατασκευές, ζωγραφική, ποίηση και τραγούδι με αφορμή το ομηρικό έπος*

Ευρωπαϊκά Προγράμματα: Erasmus+ Less Is More

36 **Κινητικότητα στην Πολωνία** *Βαρσοβία, Γκντανσκ, Γδύνια, Σοπότ και Κρακοβία*

38 **Κινητικότητα στη Ελλάδα** *Φιλοξενούμε τους εταίρους μας στην όμορφη Κέρκυρα*

το έβδομο

Στο τρίτο τεύχος του «εβδόμου» φιλοξενούμε δύο συνεντεύξεις που αξίζει να διαβαστούν:

Στην πρώτη μιλάει η Λιάνα Τσιρίδου που συνταξιοδοτείται και αποχαιρετά το 7ο γυμνάσιο αλλά και τη συντακτική ομάδα του περιοδικού μας. Η Λιάνα συνδέθηκε όλα αυτά τα χρόνια με κάθε εκπαιδευτική καινοτομία που εφαρμόστηκε στο 7ο, από τα ντουλαπάκια και την πρωτοποριακή αίθουσα των Αγγλικών, ως την Περιβαλλοντική Εκπαίδευση, τα Comenius, τα Erasmus, τις διακρατικές συνεργασίες, τις αδελφοποιήσεις και, φυσικά, το περιοδικό αυτό που κρατάτε στα χέρια σας.

Στη δεύτερη η Χριστίνα Σβώκου αναλύει το ρόλο του κοινωνικού λειτουργού στο σχολείο και τα όσα προσφέρει ο ρόλος αυτός στους μαθητές και τις μαθήτριες του σχολείου.

Μεγάλο μέρος του παρόντος τεύχους καλύπτουν οι δημιουργίες των μαθητών μας, τωρινών και παλαιότερων. Θα διαβάσετε δύο εξαιρετικά διηγήματα από την Έφη Νάκου και τον Γιώργο Πανάρετο, την εργασία της Ιωάννας Κοντζιάλη σχετικά με την Αναγνωστική Εταιρία, αλλά και το πώς μπορεί η Οδύσσεια να αποτελέσει αφορμή για δημιουργία ή ποια ιστορία μπορεί να κρύβεται πίσω από έναν δημοφιλή χορό της νότιας Ιταλίας.

Το τεύχος αυτό περιλαμβάνει ακόμα και... βίντεο! Για την ακρίβεια (όπως, σιωπηλά, είχαμε ξεκινήσει από το προηγούμενο τεύχος) σε κάποιες σελίδες θα βρείτε QR Codes οι οποίοι οδηγούν είτε σε ενδιαφέρουσες πηγές στο διαδίκτυο, είτε σε βίντεο από το κανάλι του σχολείου μας στο YouTube. Σας προτρέπουμε να περιηγηθείτε στο περιεχόμενό του και να γραφτείτε συνδρομητές. Σας ευχόμαστε καλή ανάγνωση και καλή περιήγηση στις σελίδες του νέου τεύχους μας!

 Η συντακτική ομάδα

Το σχολείο της γειτονιάς

Το περιοδικό μας συνεχίζει την προσπάθεια παρουσίασης της δράσης και των προγραμμάτων που υλοποιούνται στο σχολείο μας, με τη βοήθεια όλων των εκπαιδευτικών, τη συμμετοχή των μαθητών, τη συνεργασία των γονέων. Είμαστε και θα παραμείνουμε ένα σχολείο γειτονιάς. Η γειτονιά δεν έχει να κάνει μόνο με τη γεωγραφική θέση, που αποτυπώνει τη ζωή, την παράδοση, την ιστορία, αλλά και το σήμερα της περιοχής. Έχει να κάνει και με όσους θέλουν να συμμετέχουν στον τρόπο και την κουλτούρα του σχολείου, κουλτούρα του «εμείς», της συλλογικότητας, της κοινότητας, της μεγάλης οικογένειας, στην οποία η ουσιαστική προϋπόθεση για να ενταχθεί κάποιος/α είναι να νιώθει ότι το σχολείο έχει να του/της πει κάτι, είναι ένα δεύτερο σπίτι και ότι με άξονα τον σεβασμό, τη χαρά της συνύπαρξης και τη δημιουργικότητα θα προχωρήσει!

 Ο διευθυντής

π. Θεμιστοκλής Μουρτζανός

Συνεχίζοντας να χτίζουμε γέφυρες συνύπαρξης:

**ένα σχολείο χωρίς εκφοβισμό,
μια κοινότητα με αλληλεγγύη**

Μετά την επιτυχημένη υλοποίηση της δράσης «Χτίζοντας Γέφυρες Συνύπαρξης» την σχολική χρονιά 2023–2024, συνεχίσαμε δυναμικά την προσπάθειά μας ενάντια στο φαινόμενο του σχολικού εκφοβισμού και την επόμενη σχολική χρονιά. Το επόμενο βήμα μας ήταν η ενίσχυση της δράσης με νέες δημιουργικές προσεγγίσεις.

Οι στόχοι παραμένουν ακλόνητοι:

- Η συνείδηση ότι το μπούλινγκ, ακόμη κι αν δεν μας αφορά άμεσα, δηλαδή ακόμη κι αν δεν είμαστε θύτες ή θύματα, δημιουργεί ένα βλαπτικό περιβάλλον για όλους.
- Η ενεργή συμμετοχή των μαθητών στη διατήρηση ενός σχολείου χωρίς μπούλινγκ.
- Η δημιουργία ενός σχολικού περιβάλλοντος όπου κάθε μαθητής αισθάνεται ασφαλής, σεβαστός και ελεύθερος να αναπτυχθεί.

Τα εργαλεία μας: η παρατήρηση του εαυτού μας και των άλλων, η κατανόηση του φαινομένου του εκφοβισμού ακόμη και στις μεταμφιεσμένες του εκφράσεις.

Η συνέχεια της δράσης μας:

Με γνώμονα τις εμπειρίες και τα συμπεράσματα που προέκυψαν από την πρώτη φάση της υλοποίησης πέρυσι, προχωρήσαμε σε νέες δραστηριότητες που ενδυναμώνουν τις αξίες της αποδοχής, της αλληλεγγύης αλλά και της αυτοεκτίμησης.

Αυτογνωσία: ποιος/ποια είμαι, τι μου αρέσει, τι ονειρεύομαι, τι έχω πετύχει, ποιο είναι το σύνθημά μου στη ζωή.

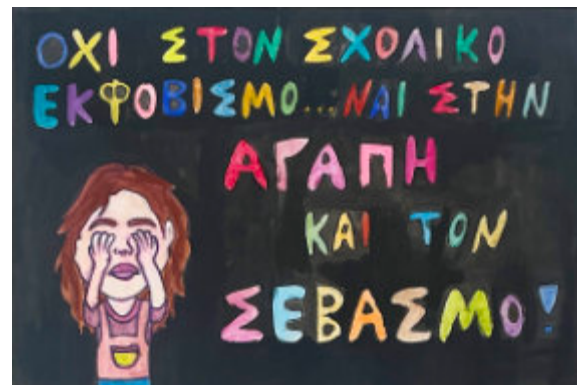
Αυτοεκτίμηση: προσπαθήσαμε να ενισχύσουμε την αυτοεκτίμηση όλων των παιδιών λέγοντας κάτι θετικό για τον καθένα/καθεμιά δημιουργώντας έτσι την αλυσίδα των θετικών.

Μαθαίνουμε να επικοινωνούμε: μέσα από διαδραστικά παιχνίδια ασκήσαμε τις δεξιότητες μας και την ευαισθησία μας στο να ακούμε πραγματικά τον άλλον, να συμπάσχουμε, να συμπαραστεκόμαστε.

Ημέρα Αλληλεγγύης και Συνεργασίας: Οργανώσαμε μια μέρα αφιερωμένη στην ενίσχυση των δεσμών μεταξύ των μαθητών, μέσα από ομαδικά παιχνίδια συνεργασίας, εμπιστοσύνης, ενσυναίσθησης και επίλυσης προβλημάτων.

Συμμετοχικός Τοίχος Μηνυμάτων: Σε έναν ειδικά διαμορφωμένο χώρο του σχολείου, οι μαθητές έγραψαν μηνύματα ενθάρρυνσης, αλληλεγγύης και υποστήριξης. Αυτός ο «τοίχος» αποτελεί ένα σύμβολο δέσμευσης όλων μας στη δημιουργία ενός ασφαλούς και φιλικού σχολικού περιβάλλοντος.

Καλλιτεχνική δημιουργία: στο μάθημα των καλλιτεχνικών ξεδιπλώσαμε την έμπνευσή μας και οργανώσαμε μια έκθεση ζωγραφικής με τα δικά μας έργα, με το δικό μας μήνυμα κατά του εκφοβισμού.

Δημιουργία του δικού μας τραγουδιού: με επιμέλεια των στίχων μας από την κ. Τσιρίδου και πρωτότυπη μουσική από την κ. Παπατσάκωνα δίνουμε και μελωδικά το μήνυμά μας «Μαζί, μπορούμε να κάνουμε τη διαφορά!»

«Η Μηδενική Ανοχή στο Μπούλινγκ» δεν είναι μια περιστασιακή δράση, είναι συστατικό στοιχείο της φυσιογνωμίας του σχολείου μας. Η προσπάθειά μας δεν σταματά εδώ. Με τη δική σας συμμετοχή και στήριξη, συνεχίζουμε να δημιουργούμε ένα σχολείο χωρίς φόβο, ένα σχολείο γελαστό.

Το σχολείο που ονειρευόμαστε υπάρχει — το χτίζουμε κάθε μέρα!

Η Ομάδα Δράσης της Γ' Τάξης

Η δράση "Χτίζοντας γέφυρες συνύπαρξης" στο κανάλι του 7ου Γυμνασίου στο YouTube

Χτίζοντας γέφυρες συνύπαρξης: παρουσίαση της δράσης, φωτογραφίες από τις συναντήσεις της ομάδας τη σχολική χρονιά 2024-2025

Χτίζοντας γέφυρες συνύπαρξης: Η δράση, 7ο Γυμνάσιο Κέρκυρας
7th High School of Corfu (To Γυμνάσιο...)
45 subscribers

«Με φωνές ενωμένες»: η ομάδα δράσης τραγουδά και θεατριοποιεί την αντίσταση στο μπούλινγκ

Χτίζοντας γέφυρες συνύπαρξης: "Με φωνές ενωμένες" 7ο Γυμνάσιο Κέρκυρας
7th High School of Corfu (To Γυμνάσιο...)
45 subscribers

Τι είναι το μπούλινγκ; Πώς μπορεί να το αντιμετωπίσουμε; 7ο Γυμνάσιο Κέρκυρας

Χτίζοντας Γέφυρες Συνύπαρξης 7ο Γυμνάσιο Κέρκυρας

Δείτε επίσης τα δύο βίντεο της δράσης «Χτίζοντας γέφυρες συνύπαρξης» της σχολικής χρονιάς 2023-2024

Λιάνα Τσιρίδου

Η αγαπημένη μας καθηγήτρια αγγλικών αλλά και ψυχή τόσων και τόσων προγραμμάτων του σχολείου μας, συνταξιοδοτείται από το Σεπτέμβριο του 2025. Οι μαθητές της συντακτικής ομάδας του περιοδικού μας βάζουν στη Λιάνα ερωτήματα που αφορούν το σύνολο της καριέρας της αλλά και το μέλλον.

Πόσα χρόνια εργάζεστε σε αυτόν τον τομέα και πόσα από αυτά εργάζεστε σε αυτό το σχολείο;

Τριάντα εννέα σχολικές χρονιές συμπληρώνω φέτος. Που πέρασαν σαν αστραπή. Από το 1992 είμαι στο 7^ο γυμνάσιο. Όταν τοποθετήθηκα, το σχολείο είχε μόλις ένα χρόνο λειτουργίας, ελάχιστα παιδιά και καθηγητές και δεν είχε καν κτίριο. Για να μαθαίνετε και λίγο την ιστορία του σχολείου σας, πρωτολειτούργησαμε σε μια αίθουσα του 5^{ου} γυμνασίου. Κατόπιν μεταφερθήκαμε στο παλιό 6^ο δημοτικό, στη Γαρίτσα. Ακατάλληλο κι επικίνδυνο κτίριο. Κι άρχισε μια μεγάλη περιπέτεια για να βρούμε στέγη. Ένα διάστημα στεγαστήκαμε σε ένα κτίριο στη Λεωφόρο Αλεξάνδρας, επίσης μικρό και ακατάλληλο, το μισό σχολείο έκανε μαθήματα σε ένα φροντιστήριο, που ευγενικά μας παραχωρήθηκε για τα πρωινά. Μέχρι και σε ένα μαγαζί της Γαρίτσας κάναμε μάθημα. Εννοείται πως γονείς, μαθητές, εκπαιδευτικοί ήμασταν σε συνεχείς διαμαρτυρίες και προσπάθειες με τις αρχές, για να βρεθεί λύση. Το σχολικό έτος 1996–1997 νομίζω έγινε το καινούριο μας σχολείο. Με μεγάλη χαρά αλλά και με πολύ κόπο αρχίσαμε να το εξοπλίζουμε και να το στολίζουμε. Ένα χρόνο αργότερα μπήκαμε σε ένα πρόγραμμα που μας έδωσε τη δυνατότητα διαφορετικής λειτουργίας, με τα ντουλαπάκια και τις αίθουσες ανά μάθημα.

Πιστεύετε ότι έχει αλλάξει η εικόνα του scho-

λείου όλα αυτά τα χρόνια που διδάσκετε σε αυτό;

Ασφαλώς. Εξάλλου, ό,τι δεν αλλάζει φυτοζωεί ή πεθαίνει. Τα πρώτα χρόνια του σχολείου ήμασταν μόλις δυο–τρεις εκπαιδευτικοί που δουλεύαμε με ομάδες εκτός προγράμματος σχολείου, κυρίως Περιβαλλοντικές και Αγωγής Υγείας. Σήμερα βλέπετε πόση και τι ποιότητας δραστηριότητα υπάρχει στο σχολείο μας. Το πρώτο ευρωπαϊκό πρόγραμμα που κάναμε ήταν το 1999–2000. Από εκεί ξεκίνησε η μεγάλη παράδοση του σχολείου μας με τα ευρωπαϊκά προγράμματα, όπως το Erasmus, που τα θεωρώ εξαιρετική εμπειρία για το σχολείο και τους συμμετέχοντες. Αν ήταν να συνοψίσω πάντως τις αλλαγές, θα έλεγα ότι στην αρχή ήμασταν ερασιτέχνες με πάθος, σήμερα τα πράγματα είναι πιο οργανωμένα αλλά ίσως και λίγο πιο αγχωτικά.

Πιστεύετε ότι έχετε βοηθήσει το σχολείο και αν ναι με ποιο τρόπο;

Όλοι κρινόμαστε από του άλλους και σε βάθος χρόνου. Αλλά πιστεύω πως ναι, βοήθησα, ως μέρος μιας συλλογικότητας, μιας ομάδας εκπαιδευτικών με όραμα. Με μεράκι και ατέλειωτες ώρες δουλειάς. Για να εξοπλιστεί, να στολιστεί, να ομορφύνει το σχολείο. Για να έχουν τα παιδιά σημαντικές εμπειρίες, πέρα από τα μαθήματα. Για να αποκτήσει το σχολείο τη σημερινή καλή του φήμη. Δεν γί-

νονται αυτά τα πράγματα από τη μια στιγμή στην άλλη. Το εισπράττω αυτό και σήμερα, κυρίως από τα παιδιά που πέρασαν από τα χέρια μας και που, ενήλικες τώρα, μας λένε με κάθε ευκαιρία πόσο σπουδαίες εμπειρίες έζησαν με τις ομάδες, τα ταξίδια, τις γιορτές, με όλη τη δραστηριότητα του σχολείου.

Ποια είναι τα θετικά και ποια τα αρνητικά του σχολείου μας; Θα θέλατε να αλλάξετε κάτι σε αυτό το σχολείο;

Τα θετικά είναι ακριβώς αυτές οι πολλές και ποικίλες δραστηριότητες που εξακολουθούν να γίνονται στο σχολείο χάρη στο μεράκι εκπαιδευτικών και μαθητών. Κι είναι ίσως αυτό που μας διαφοροποιεί από άλλα σχολεία. Για τα αρνητικά έχω να πω είναι ότι είμαστε λίγο στριμωγμένοι, χρειαζόμαστε περισσότερο χώρο πια για αναψυχή και αθλητικές δραστηριότητες, αυτό θα έδινε ανάσα. Το άλλο αρνητικό που έχω να πω, δεν αφορά μονάχα το δικό μας σχολείο, αλλά την εποχή. Νιώθω πως μεγάλο μέρος των παιδιών είναι πια χωρίς δημιουργική έμπνευση, βαριεστημένα, εγωκεντρικά, επιθετικά. Ευτυχώς όμως υπάρχουν και παιδιά σαν κι εσάς, που μας κάνουν να ελπίζουμε.

Τι συμβουλή θα δίνετε στον εαυτό σας όταν πρωταρχίσατε την διδασκαλία;

Να είμαι πιο χαλαρή, με λιγότερο άγχος για το διδακτικό κομμάτι. Πιο επικεντρωμένη στο να ακούω αυτό που θέλουν να μου πουν τα παι-

διά, πιο επικεντρωμένη στη σχέση κι όχι στο διδακτικό αντικείμενο. Τη γνώση έχουμε πολλές ευκαιρίες να την αποκτήσουμε και αργότερα. Η αγκαλιά όμως είναι πιο σημαντική, είναι το θεμέλιο για να χτιστεί και η γνώση.

Αν μπορούσατε να γυρίσετε πίσω το χρόνο τι θα αλλάζατε στον τρόπο που αντιμετωπίζατε τους μαθητές ή γενικότερα δύσκολες καταστάσεις;

Ίσως, αν το κατάφερνα, να ήμουν πιο ήρεμη, πιο ανεκτική, να μη φωνάζω τόσο πολύ, να μην εκνευρίζομαι με τις κουταμάρες, να μην απαιτώ από τα παιδιά να είναι μικροί ενήλικες.

Τι θα σας λείψει περισσότερο από το σχολείο;

Τα παιδιά, φυσικά. Εκείνο το μαγικό πράγμα που έζησα πολλές φορές, να έρχομαι στο σχολείο στεναχωρημένη από προσωπικά βάσανα και δυσκολίες και να τα ξεχνώ αυτόματα μόλις έμπαινα στο σχολείο και άρχιζαν εκείνα τα χαμογελαστά «γεια σας, κυρία». Οι αγκαλιές, τα πειράγματα, οι στιγμές που ένιωθα πως με εμπιστεύονται, με εκτιμούν, βασίζονται στη βοήθειά μου. Θα μου λείψει η χαρά της παρατήρησης, το να βλέπω τρομαγμένα πρωτάκια με ανήσυχτα μάτια, ύστερα να τα βλέπω δευτεράκια, ν' ανθίζουν, να νιώθουν την οικειότητα του σχολείου τους. Και μετά να εξελίσσονται σε τριτάκια γεμάτα αυτοπεποίθηση, είμαστε οι μεγάλοι, οι αρχηγοί του σχολείου, οι έμπειροι και να scho-

λιάζουν πόσο μικρά είναι φέτος τα πρωτάκια, έχοντας ξεχάσει τα δικά τους. Θα μου λείψουν τα καλωσορίσματα και οι αποχαιρετισμοί, οι αγριοφωνάρες μου για τα ντουλαπάκια και τα κλειδιά, ακόμη κι οι χαζοί διάλογοι, πού είναι τα βιβλία σου, τα ξέχασα κυρία. Θα μου λείψει ακόμη και το απαίσιο χτύπημα του κουδουνιού, που φωνάζει μέσα τα κεφάλια τώρα. Θα μου λείψουν πολύ οι συνάδελφοί μου, που με τίμησαν με την εκτίμηση, τη φιλία, τη συνεργασία τους. Όλα θα μου λείψουν. Και όλοι.

Τι αποκομίσατε από την σταδιοδρομία σας στην εκπαίδευση;

Ο Paulo Freire, ένας από τους σημαντικότερους παιδαγωγούς του 20^{ου} αιώνα, είχε πει τα σημαντικά πράγματα που τα έχω σαν οδηγό μου από την αρχή της σταδιοδρομίας μου μέχρι σήμερα: «Η εκπαίδευση είναι μια πράξη αγάπης, γι' αυτό και είναι μια πράξη θάρρους. Δεν μπορεί να φοβάται την ελευθερία. Δεν μπορεί να φοβάται το διάλογο». Κι επίσης «Δεν υπάρχει διδασκαλία χωρίς μάθηση. Όποιος διδάσκει, μαθαίνει ταυτόχρονα. Και όποιος μαθαίνει, διδάσκει κιόλας». Αυτό αποκόμισα, αγαπώ, διδάσκω, μαθαίνω. Σε πλήθος αποχρώσεων.

Μετά από τόσα χρόνια διδασκαλίας θα έχετε σίγουρα αμέτρητες ξεχωριστές αναμνήσεις. Υπάρχει καμιά που θα θέλατε να μοιραστείτε μαζί μας;

Πολλές αναμνήσεις, βιβλία θα μπορούσα να γράψω. Ξεχωρίζω τις εξομολογητικές τελευταίες μέρες της σχολικής χρονιάς, κάποιες χρονιές ο αποχαιρετισμός με τη Γ' τάξη μούλιασε σε πολύ κλάμα κι ήταν και για μένα πολύ έντονο το συναίσθημα. Πολύτιμες μνήμες κρατώ κι από κάποια ταξίδια με τα παιδιά, όπου η ομάδα ήταν τόσο δεμένη ώστε να θυ-

μίζει παρέα και όχι σχολική εκδρομή. Ιδιαίτερη θέση στη μνήμη και στην καρδιά μου κρατάει ο τρόπος που κάποιο Β3 μου στάθηκε σε μια σοβαρή περιπέτεια της υγείας μου. Και στα πολύτιμά μου φυλάω τα πάμπολλα σημειώματα, ζωγραφιές, δωράκια. Πολλά. Που δεν χωρούν σε μια συνέντευξη. Αλλά πρόσθεσαν φως στη ζωή μου.

Πώς θα φανταζόσασταν τη ζωή σας αν δεν επιλέγατε ποτέ αυτό το επάγγελμα;

Για να είμαι ειλικρινής, το επάγγελμα δεν το διάλεξα, μάλλον με διάλεξε. Ο αρχικός μου στόχος ήταν η Νομική. Απομακρύνθηκε λόγω μιας σειράς συμπτώσεων. Αν είχα τραβήξει αυτόν τον δρόμο, μπορώ πολύ καλά να με φανταστώ να υπερασπίζομαι αδύναμους, κατατρεγμένους και ιδιαίτερως κακοποιημένες γυναίκες.

Πώς αισθάνεστε που θα συνταξιοδοτηθείτε;

Αμήχανη. Και τώρα τι; Θα περιμένω το γήρας; Λίγο φοβισμένη. Όπως λέμε ο φόβος μπροστά την ελευθερία. Συγκινημένη. Μια ζωή ολόκληρη ήταν αυτό το ταξίδι.

Ποιες ασχολίες θα υιοθετήσετε μετά από την συνταξιοδότηση σας;

Θα ασχοληθώ οπωσδήποτε περισσότερο με τη συγγραφή και με το διάβασμα, αφού απελευθερώνεται χρόνος πολύς. Θα ταξιδέψω, όσο το επιτρέπουν τα οικονομικά μου. Και οπωσδήποτε θα βρω κάποια δραστηριότητα συμμετοχική, ομαδική, γιατί αυτό είναι κουσούρι που δεν αλλάζει. Αλλά όλα αυτά χωρίς ξυπνητήρι.

Σας ευχαριστώ πολύ για την κουβεντούλα μας και σας αγκαλιάζω σφιχτά!

Τη σχολική χρονιά 2024–2025 το σχολείο μας είχε την τιμή να συνεργαστεί, έστω και για μια μέρα μόνο κάθε εβδομάδα, με την κοινωνική λειτουργό κ. Χριστίνα Σβώκου. Οι μαθητές του Β4 (από το Σεπτέμβριο στο Γ4) ανέλαβαν να της θέσουν ερωτήσεις που αποσαφηνίζουν τις λεπτομέρειες αυτής της συνεργασίας αλλά και που φωτίζουν τον, ιδιαίτερα σημαντικό, ρόλο της κοινωνικής λειτουργού στα σχολεία γενικότερα.

Το ότι υπάρχει φέτος κοινωνική λειτουργός στο σχολείο μας είναι στο πλαίσιο κάποιου προγράμματος;

Ακριβώς, είναι στο πλαίσιο ενός προγράμματος ΕΣΠΑ, που αφορά την ενίσχυση της κοινωνικοσυναισθηματικής ανάπτυξης και την ενδυνάμωση των μαθητών στα γενικά σχολεία και έχω προσληφθεί με βάση αυτό το πρόγραμμα. Φυσικά είναι κάτι που θα έπρεπε να συμβαίνει κάθε χρόνο και ιδανικά κάθε σχολείο θα έπρεπε να στελεχώνεται από ένα σταθερό προσωπικό, ψυχολόγο, κοινωνικό λειτουργό για να μπορεί να στηρίξει τους μαθητές και τους εκπαιδευτικούς.

Θα μπορούσατε να μας πείτε δυο λόγια για τις σπουδές σας;

Σπούδασα στο Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης, στο τμήμα της κοινωνικής εργασίας. Μετά έκανα μεταπτυχιακό στο Ποινικό Δίκαιο και Εξαρτήσεις στο τμήμα Νομικής, στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης. Κατόπιν παρακολούθησα κάποια εκπαιδευτικά προγράμματα, όπως εγκληματολογική ψυχολογία, σεξουαλική διαπαιδαγώγηση παιδιών και εφήβων, κλινική ψυχολογία παιδιών και εφήβων και κάποια άλλα σεμινάρια και εκπαιδευτικά προγράμματα.

Ποιο είναι το έργο του κοινωνικού λειτουργού στο σχολείο;

Ο κοινωνικός λειτουργός εργάζεται στο τρίπτυχο: σχολείο, οικογένεια, κοινότητα. Όσον αφορά το πλαίσιο του σχολείου, ο κοινωνικός λειτουργός πραγματοποιεί ατομικές συναντήσεις με τα παιδιά με στόχο την στήριξη σε διάφορα ενδοοικογενειακά και ενδοσχολικά προβλήματα που αντιμετωπίζουν. Προσπαθεί να βοηθήσει το παιδί να αντιμετωπίσει κάποιες καταστάσεις που βιώνει στο οικογενειακό, στο κοινωνικό, στο σχολικό περιβάλλον, να το διευκολύνει στην επίλυση συγκρούσεων και να το βοηθήσει να αναπτύξει κάποιες δεξιότητες αντιμετώπισης προβλημάτων. Στοχεύει στην ενδυνάμωση και την ενίσχυση της αυτοεκτίμησής του και συνεργάζεται και με την οικογένεια ώστε να παρέχει πόρους και να φέρει σε επικοινωνία την οικογένεια με διάφορες υπηρεσίες, όταν χρειάζεται. Επιπλέον, πραγματοποιεί κάποιες δράσεις, κάποιες ενημερωτικές εκδηλώσεις, που αφορούν επίκαιρα θέματα, όπως η σχολική βία, η έμφυλη βία, η οριοθέτηση στην εφηβική ηλικία, η ενδυνάμωση, η ενίσχυση της αυτοεκτίμησης. Πολλές δράσεις πραγματοποιούνται είτε με τους γονείς είτε με τα παιδιά και πάντα υπάρχει συνεργασία με τους εκπαιδευτικούς ώστε να διαχειριστούμε συ-

μπεριφορές και να δούμε εξατομικευμένα ποιες είναι οι ανάγκες του κάθε παιδιού. Ο κοινωνικός λειτουργός αλλά και ο εκπαιδευτικός, όταν εντοπίσουν κάποια στοιχεία παραμέλησης ή κακοποίησης σε κάποιο παιδί, ακολουθούν συγκεκριμένα βήματα προς τις κοινωνικές υπηρεσίες και τις αρχές για την στήριξη αυτού του παιδιού και για την παροχή ασφαλείας.

Ποιες είναι οι δεξιότητες που πρέπει να έχει ένας κοινωνικός λειτουργός;

Πρωτίστως είναι η ενσυναίσθηση. Είναι η μη κριτική στάση, η αποδοχή, η ειλικρίνεια, η παρατηρητικότητα, η ενεργητική ακρόαση, το να μπορούμε να κατανοήσουμε δηλαδή αυτό που μας λέει το παιδί που έχουμε απέναντι μας, να μπορούμε να καταλάβουμε το πως νιώθει, τι βιώνει, ποιες είναι οι ανάγκες του. Όσον αφορά τον εαυτό μας, θα πρέπει να γνωρίζουμε καλά τις αντιλήψεις μας, τις πεποιθήσεις μας και να μην τις αφήνουμε να επηρεάζουν το έργο μας. Φυσικά πρέπει να επιθυμούμε συνεχώς να εξελισσόμαστε και να αναπτύσσουμε τις δεξιότητες μας τόσο επαγγελματικά όσο και προσωπικά.

Γιατί διαλέξατε το επάγγελμα της ψυχολόγου/κοινωνικής λειτουργού;

Δεν ξέρω αν το διάλεξα ή αν με διάλεξε, γιατί νομίζω ότι ήταν λίγο ο προορισμός μου και ίσως το φυσικό επακόλουθο στη ζωή μου. Μεγάλωσα σε ένα αρκετά χαοτικό και συναισθηματικά ασταθές περιβάλλον. Για να μπορέσω να ανταπεξέλθω και να έχω τουλάχιστον την ψευδαίσθηση του ελέγχου αυτού του περιβάλλοντος, νομίζω ότι ανέπτυξα κάποιες δεξιότητες, όπως είναι η παρατηρητικότητα, ώστε να μπορώ να κατανοήσω αυτές τις συμπεριφορές στο σπίτι. Οπότε η παρατηρητικότητα, η ενεργητική ακρόαση αναπτύχθηκε από νωρίς όπως και η ενσυναίσθηση, καθώς πάντα κύριο μέλημα μου ήταν να προστατεύω τον μικρό μου αδερφό σε αυτές τις καταστάσεις. Μεγαλώνοντας είδα ότι έρχονταν άνθρωποι για να τους συμβουλευτώ, για να τους στηρίξω συναισθηματικά και κατάλαβα ότι μου ήταν πολύ εύκολο να μπω στη θέση του άλλου. Δεν χρειαζόμαστε πάντα κάποιον να μας δώσει λύση στα προβλήματα μας, κάποιες φορές θέλουμε απλά κάποιον να

ακούσει τη σιωπή μας και να βρίσκεται εκεί να μας στηρίξει. Και μόνο η παρουσία του δηλαδή αρκεί σε κάποιες περιπτώσεις. Από εκεί και πέρα μου αρέσει πολύ αυτή η πολυπλοκότητα της ανθρώπινης σκέψης και συμπεριφοράς, το άγνωστο που θέλει αποκωδικοποίηση.

Ποιες είναι οι ανάγκες ενός παιδιού στην εφηβική ηλικία; Πιστεύετε ότι τα προβλήματα των παιδιών αυξάνονται στην εφηβεία;

Λοιπόν, εδώ έχουμε πολλά να πούμε. Δεν θεωρώ ότι αυξάνονται τα προβλήματα, αλλά η εφηβεία θέλει λεπτούς χειρισμούς, θέλει διακριτικότητα. Γενικά στην εφηβική ηλικία συντελούνται σημαντικές σωματικές και ψυχικές αλλαγές που μπορεί να επηρεάσουν κοινωνικοσυναισθηματικά το παιδί. Αρχικά είναι ένα στάδιο στο οποίο το παιδί έρχεται σε επαφή με το σώμα του, το οποίο αναπτύσσεται. Έχει την ανάγκη να κατανοήσει ποιος είναι, θέλει να βρει μία ισορροπία ανάμεσα σε αυτήν την σεξουαλική ανησυχία, στα καθήκοντα της ενηλικίωσης και στις σωματικές δυνατότητες που διαπιστώνει ότι έχει. Επίσης στην εφηβεία αναπτύσσεται η αφαιρετική σκέψη: η αφαιρετική σκέψη αφορά το στοχασμό και την ανάλυση διαφόρων θεμάτων, που έχουν να κάνουν με την δικαιοσύνη, με τη ζωή, με τον έρωτα, με την τέχνη, με τον πολιτισμό, με το θάνατο. Μπορεί να βιώνει έντονες συγκρούσεις και κάποιες αντιφάσεις μέσα του, που χρειάζεται περισσότερο έναν ενήλικα, έναν πιο έμπειρο άνθρωπο να τον καθοδηγήσει σε αυτό. Επίσης κατακλύζεται από μία εγωκεντρική σκέψη σε αυτό το στάδιο. Αυτή η μοναδικότητα και η αντίληψη της υποκειμενικότητας μπορεί να διαστρεβλώσει λίγο την πραγματικότητα και μπορεί να μην αντιλαμβάνεται τον κίνδυνο σε κάποιες περιπτώσεις. Υπάρχουν και κάποια ανατομικά στοιχεία τα οποία δεν έχουν αναπτυχθεί πλήρως. Είναι ο προμετωπιαίος λοβός σε αυτή την περίπτωση, που αφορά τη λήψη αποφάσεων και τη συστολή σε κάποιες καταστάσεις, οπότε εξηγεί την παρορμητικότητα. Επίσης υπάρχει μία εναντίωση στην γονική εξουσία και σε ό,τι την συμβολίζει (που μπορεί να είναι ένας εκπαιδευτικός), οπότε μπορεί να εναντιώνεται σε περιορισμούς και όρια, τα οποία όμως πρέπει να τεθούν σε αυτή την περίοδο. Το πιο σημαντικό είναι ότι σε αυτό το στάδιο προσπαθεί

να βρει την ταυτότητά του και να την σταθεροποιήσει και γι' αυτό μπορεί να βιώνει έντονες συγκρούσεις και αντιφάσεις. Είναι ένα στάδιο στο οποίο θέλει να ανεξαρτητοποιηθεί από τους γονείς, γι' αυτό έρχεται πολλές φορές σε συγκρούσεις με τους μεγαλύτερους. Να κατανοήσουμε ότι ο έφηβος έχει ανάγκη για στήριξη, για καθοδήγηση από τους μεγαλύτερους του και κυρίως από τους γονείς, έχει ανάγκη να αναπτύξει την αυτονομία του, την ανεξαρτησία του, έχει ανάγκη από υγιή πρότυπα μίμησης.

Πόσο σημαντικό είναι για έναν έφηβο το οικογενειακό περιβάλλον;

Πολύ σημαντικό. Γιατί σε αυτό το στάδιο χρειάζεται κάποιον πιο έμπειρο και μεγαλύτερο —σε αυτή περίπτωση τον γονιό— να τον καθοδηγήσει, να τον βοηθήσει να ξεκαθαρίσει όλες τις εσωτερικές συγκρούσεις. Βέβαια το οικογενειακό περιβάλλον πρέπει να τον περιβάλλει με εμπιστοσύνη. Το πρώτο κιόλας στάδιο της εφηβείας πρέπει να ξεκινήσει με τον απογαλακτισμό του. Αυτό σημαίνει να τον παροτρύνει να συμμετέχει σε διάφορες δράσεις, όπως σε κατασκηνώσεις, σε εκδρομές του σχολείου. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο που θα τον περιβάλλει με εμπιστοσύνη, θα πρέπει να υπάρχουν σταθερά, λογικά και συνεπή όρια, για να μπορέσει να του διδάξει την πειθαρχία, την υπευθυνότητα, την ωριμότητα. Ίσως πρέπει σε αυτό το στάδιο να συ-

γκρουστεί λίγο ο γονιός με το παιδί, όσον αφορά αυτά τα όρια, που πρέπει να είναι λογικά και εύκαμπτα και κάποιες φορές διαπραγματεύσιμα. Ο γονιός πρέπει να είναι εκεί να το στηρίξει σε όλες τις συναισθηματικές αντιφάσεις που βιώνει, σε κάθε συναισθηματική αστάθεια ή στις συναισθηματικές εκρήξεις, γενικά σε όσα προβλήματα εμφανίζονται στην εφηβεία σε αυτό το στάδιο.

Τι θα λέγατε σε κάποιον μαθητή που διστάζει να έρθει σε σας;

Ότι είναι λογικό, φυσιολογικό και αναμενόμενο. Αντιλαμβάνομαι ότι μπορεί να νιώθει αμήχανα ή στο πρώτο στάδιο να ντρέπεται να έρθει. Ωστόσο σε ένα περιβάλλον, που γενικά διακατέχεται από ενσυναίσθηση, μη κριτική στάση και πλήρη εχεμύθεια (διότι διατηρούμε το απόρρητο σε κάθε τέτοια συνάντηση), μπορεί με πλήρη αποδοχή να θίξει όσα θέματα θέλει και στο βαθμό που εκείνος ή εκείνη θέλει.

Ποιοι είναι οι συχνότεροι λόγοι για τους οποίους έρχεται κάποιος;

Πολύ συχνοί λόγοι είναι διαπροσωπικές συγκρούσεις στο οικογενειακό, στο φιλικό, στο κοινωνικό περιβάλλον, η διαχείριση δυσάρεστων συναισθημάτων, η διαχείριση θυμού, η διαχείριση άγχους, κρίσεις πανικού... Μπορεί να θέλει να μάθει πώς μπορεί να επιλύσει συγκρούσεις ή προβλήματα. Μπορεί να είναι διατροφικές διαταραχές, οικογενειακά προβλήματα που αντιμετωπίζει, να διαχειριστεί το διαζύγιο των γονέων την απώλεια ενός δικού του ανθρώπου, προβλήματα διεκδικητικότητας, επικοινωνίας και άλλα.

Ποιος είναι ο ρόλος σας σε παιδιά με μαθησιακά προβλήματα;

Αυτή η ερώτηση αφορά περισσότερο το πλαίσιο του σχολείου. Αν, για παράδειγμα, ένας εκπαιδευτικός διαπιστώσει κάποια μαθησιακά προβλήματα, συνεργάζεται με τον κοινωνικό λειτουργό και μπορεί το παιδί να παραπεμφθεί σε κάποιο ΚΕΔΑΣΥ, ώστε να αξιολογηθεί η κατάσταση. Μετά δίνονται κάποιες κατευθυντήριες οδηγίες για το πώς μπορεί το σχολείο και οι εκπαιδευτικοί να πλαισιώσουν το παιδί και εξατομικευμένα να το βοηθή-

σουν σε κάθε ανάγκη του. Και ο κοινωνικός λειτουργός μπορεί να προτείνει κάποιους τρόπους γνωρίζοντας τη μαθησιακή, τη νοητική, τη συναισθηματική κατάσταση του παιδιού, ώστε να μπορέσουμε να το βοηθήσουμε περισσότερο να ανταπεξέλθει εκπαιδευτικά, κοινωνικά και συναισθηματικά στη διαδικασία του σχολείου.

Ποιος πιστεύετε ότι πρέπει να είναι ο ρόλος του σχολείου σε παιδιά που αντιμετωπίζουν προβλήματα; Πώς φαντάζεστε την ιδανική συνεργασία με τους υπόλοιπους εκπαιδευτικούς;

Το σχολείο πιστεύω ότι αποτελεί ένα κρησφύγετο, ένα πλαίσιο ασφάλειας. Μπορεί να παρέχει ένα πλαίσιο διαφυγής από τα προβλήματα που αντιμετωπίζει το παιδί, ένα πλαίσιο όπου μπορεί να του παρέχουν όλη την αγάπη και όλη την αποδοχή και την ασφάλεια που χρειάζεται. Στις περιπτώσεις που στελεκώνεται από άτομα ικανά να βοηθήσουν σε αυτό, μπορούν και σε συνεργασία με την οικογένεια ή με διάφορους φορείς να διευκολύνουν την καθημερινότητα του παιδιού. Ιδανικά η συνεργασία με τους υπόλοιπους εκπαιδευτικούς αφορά περισσότερο αυτό το κομμάτι, δηλαδή είτε ο εκπαιδευτικός είτε ο κοινωνικός λειτουργός εντοπίζει κάτι που προβληματίζει το συγκεκριμένο παιδί (μπορεί να είναι στοιχεία κακοποίησης ή παραμέλησης). Μετά χρειάζεται συνεργασία ώστε να δούμε πώς μπορούμε να αντιμετωπίσουμε την κατάσταση, να πλαισιώσουμε το παιδί και να του παρέχουμε ό,τι έχει ανάγκη για να προχωρήσει συναισθηματικά και κοινωνικά. Σε μαθησιακά και αναπτυξιακά προβλήματα βλέπουμε τελείως εξατομικευμένα πώς μπορούμε να κάνουμε την μαθησιακή διαδικασία λίγο πιο εύκολη.

Σας επιβαρύνουν στην καθημερινή σας ζωή τα προβλήματα που αντιμετωπίζετε στη δουλειά σας;

Ακόμα και στους ίδιους μας τους εαυτούς χρειάζεται οριοθέτηση, δηλαδή να μπορούμε να διαχωρίσουμε την προσωπική από την επαγγελματική μας ζωή. Να με επιβαρύνουν δεν θα το έλεγα, να με προβληματίζουν όμως ναι, στο βαθμό που ψάχνω να βρω με ποιον τρόπο μπορώ να βοηθήσω κάθε παιδί. Αυτό προϋποθέτει πολλές φορές δουλειά στο σπίτι

για το σχεδιασμό παρεμβάσεων. Αναπόφευκτα κάποιες φορές μας επηρεάζουν αυτά που αντιμετωπίζουμε. Γι' αυτό πρέπει να κάνουμε και πράγματα που μας αρέσουν και μας αποφορτίζουν από τις ευθύνες και το βάρος της δουλειάς και αυτό ισχύει σε κάθε επάγγελμα.

Σε πόσα σχολεία δουλεύετε φέτος και τι δυσκολίες αντιμετωπίζετε με αυτό το ωράριο; τι θα αλλάζετε αν ήταν στο χέρι σας ώστε η δουλειά σας να ήταν ακόμα πιο αποτελεσματική;

Φέτος εργάζομαι σε πέντε σχολεία, 1^ο, 2^ο, 5^ο, 7^ο και στο μουσικό σχολείο. Εξυπηρετούμε περίπου 1300 με 1500 παιδιά. Θεωρητικά εργαζόμαστε πέντε διδακτικές ώρες αλλά φυσικά δεν προλαβαίνω, γι' αυτό κάθομαι έξι ή επτά ώρες σε κάθε σχολείο. Το δύσκολο είναι το ότι κάθε σχολείο είναι μία φορά την εβδομάδα, οπότε μία κατάσταση στο τώρα δεν ξέρουμε πώς θα εξελιχθεί σε μία βδομάδα και τι άλλο μπορεί να προκύψει. Θέλω τόσο πολύ να δω όλα τα παιδιά και γι' αυτό κάθομαι περισσότερο. Είναι συνειδητή επιλογή μου αλλά και σημείο δυσκολίας. Το άλλο, που επίσης μου με δυσκολεύει, είναι ότι τον Ιούνιο

θα φύγω γιατί τελειώνει η σύμβαση. Μπορεί όλο αυτό το διάστημα να έχω δουλέψει πολύ με ένα παιδί, να παρακολουθώ την πρόοδο του και τον Ιούνιο αυτό να σταματά, οπότε υπάρχει μια ματαίωση και μία απογοήτευση. Όσον αφορά το αν θα άλλαζα κάτι, ναι, θα ήταν να είμαι σταθερά και μόνιμα σε κάποιο σχολείο. Το ιδανικό θα ήταν να υπάρχουν κοινωνικές υπηρεσίες σε κάθε σχολείο με ομάδα, ψυχολόγο, κοινωνικό λειτουργό που θα πλαισιώνει το σχολείο αυτό.

Πως νιώθετε που βοηθάτε τόσα παιδιά;

Δεν ξέρω κατά πόσο βοηθάω, ελπίζω να βοηθάω, ελπίζω να τα στηρίζω, ελπίζω να παρέχω αυτό που έχουν ανάγκη, στο βαθμό που μπορώ. Νιώθω πως μου δίνει τεράστια ικανοποίηση και χαρά αν έχω κάνει ένα παιδί να αισθανθεί λίγο καλύτερα, να είναι λίγο πιο αισιόδοξο, να έχει αυτήν την ενθάρρυνση κι αυτήν την ελπίδα ότι μπορεί να ανταπεξέλθει στις δυσκολίες, ότι μπορεί να διαχειριστεί καταστάσεις και να γίνει πιο θαρραλέο σε αυτά που θέλει να πετύχει.

Θα προτείνατε σε κάποιον να ασχοληθεί με την ειδικότητά σας;

Υπάρχει κανένας από σας που να θέλει να ασχοληθεί με την ψυχολογία και την κοινωνική εργασία; Κανένας; Α, εσύ, ωραία. Γενικά θα παρότρυνα όλους σας να ασχοληθείτε με αυτό που επιθυμείτε, αυτό που αγαπάτε, το

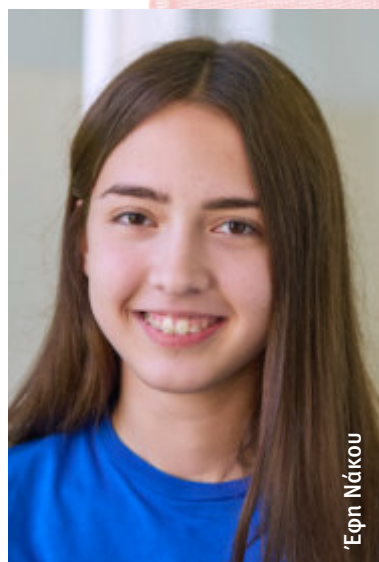
οποίο δεν ανάγκη να το βρείτε από τώρα. Μπορείτε να το βρείτε κατά τη διάρκεια της σχολικής φοίτησης ή κατά τη διάρκεια των σπουδών σας, μπορεί να ξεκινήσετε από μία άλλη σχολή και τελικά οδηγηθείτε σε μίαν άλλη. Οπότε προτείνω να ασχοληθείτε με αυτό που αγαπάτε, με αυτό που θα διαπιστώσετε ότι σας γεμίζει, σας ικανοποιεί και σας κάνει ευτυχισμένους, ό,τι και να 'ναι αυτό.

Ποιά είναι η πιο δύσκολη κατάσταση που έχετε αντιμετωπίσει;

Πολλές περιπτώσεις από αυτές που προαναφέραμε. Ας πούμε, οι διατροφικές διαταραχές έχουν μία δυσκολία που αφορά το πώς αντιλαμβάνεται ένα παιδί την αυτοεικόνα του, τον εαυτό του και μπορεί να συνδυάζεται με σωματικά προβλήματα πέρα από τα ψυχολογικά. Επίσης καταστάσεις παραμέλησης ή κακοποίησης στο οικογενειακό περιβάλλον είναι δύσκολες πολύ. Μετά είναι και η απώλεια ενός αγαπημένου ανθρώπου, ενός γονιού, το πένθος είναι σίγουρα μια πολύ βαριά κατάσταση για ένα παιδί. Κάθε κατάσταση μπορεί να έχει μια ιδιαίτερη δυσκολία. Γι' αυτό είμαστε εδώ.

Τη σχολική χρονιά 2025-2026 στο σχολείο μας, και πάλι για μια μέρα την εβδομάδα, θα βρίσκεται η ψυχολόγος κ. Ρόζα Φρεμεντίτη, στην οποία θα μπορούν να απευθύνονται οι μαθητές για όλα τα ζητήματα τα οποία αναφέρονται στην παρούσα συνέντευξη.

Μικροί Δημιουργοί

Έφθ Νάκου

Γιώργος Πανάρετος

Στο παρόν τεύχος του περιοδικού μας έχουμε τη χαρά να φιλοξενούμε τις δημιουργίες δύο μαθητών μας, οι οποίοι συμμετείχαν με τα έργα τους στον Λογοτεχνικό Διαγωνισμό που διοργάνωσε ο Σύνδεσμος Φιλολόγων Κέρκυρας.

Η Έφθ Νάκου, μαθήτρια της β' Γυμνασίου του σχολείου μας, με το διήγημα «Η σπουδαία πυγμαχός» και ο παλιός μας μαθητής και τωρινός μαθητής του 4ου ΓΕΛ, Γιώργος Πανάρετος, με το διήγημα «Κυπριακή τουλίπα», το οποίο κέρδισε το Α' βραβείο.

Συγχαίρουμε καταρχάς το Σύνδεσμο Φιλολόγων για την πρωτοβουλία του να διοργανώσει το Λογοτεχνικό Διαγωνισμό, ιδιαίτερα δε όλα τα παιδιά που ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα να ανακαλύψουν και να αποκαλύψουν σε όλους μας τους θησαυρούς των ιδεών και των συναισθημάτων που κρύβουν και να τους μετουσιώσουν σε δημιουργικότητα.

Ευχόμαστε η συμμετοχή των παιδιών σε τέτοιου είδους πρωτοβουλίες να είναι κάθε χρόνο όλο και μεγαλύτερη. Παραθέτουμε τα έργα των μαθητών:

η σπουδαία πυγμαχός

Στη μικρή και ξεχασμένη πόλη της Κομοτηνής, όπου οι παραδόσεις ήταν πιο δυνατές από τα όνειρα, κατοικούσε η πρωταγωνίστρια της ιστορίας αυτής, ένα κορίτσι δεκαπέντε ετών που ονομαζόταν Δανάη. Η Δανάη τολμούσε να ονειρεύεται κάτι διαφορετικό και αδιανόητο για την εποχή της και το κοινωνικό περιβάλλον στο οποίο μεγάλωσε. Είχε την τεράστια επιθυμία να γίνει πυγμαχός. Ζούσε σε ένα περιβάλλον, όπου τα κορίτσια προβάλλονταν στην κοινωνία ως πριγκίπισσες αλλά όχι ως μαχήτριες. Η Δανάη είχε πάρει μία απόφαση, θα άλλαζε τα στερεότυπα.

Όλοι οι συνομήλικοί της, εξαιρώντας τις φίλες της, την κορόιδευαν «Πυγμαχία; Αυτό δεν είναι άθλημα για κορίτσια, καλύτερα θα ήταν να ασχοληθείς με τον χορό...». Όμως, οι απόψεις και τα άσχημα, αποτρεπτικά λόγια που άκουγε καθημερινά δεν την επηρέασαν. Αντίθετα, της πρόσθεταν μεγαλύτερη θέληση μέσα της να πετύχει τους στόχους της και να αποδείξει ότι όλοι είχαν λανθασμένες απόψεις και εκτιμήσεις. Η Δανάη μέσα της ένιωθε μία φλόγα για την πυγμαχία, μία φλόγα που δεν έσβηνε όσο και να τη φυσούσαν οι άλλοι.

Πέρα από τα παιδιά της πόλης που την κατέκριναν για τα όνειρά της, η Δανάη δεν δεχόταν υποστήριξη ούτε από την οικογένειά της. Είχε αυστηρούς γονείς, οι οποίοι όποτε τύχαινε να την ακούσουν να μιλάει σε φίλες της για την πυγμαχία, της έλεγαν: «Είναι απαράδεκτο και καθόλου αξιοπρεπές ένα κορίτσι να κάνει πυγμαχία για άθλημα, τι είσαι Δανάη; Αγόρι;». Εφόσον η Δανάη είχε κατανοήσει τις προθέσεις που είχαν οι γονείς της για το όνειρο της, δεν μπορούσε να κάνει κάτι άλλο παρά να αποδεχθεί πικρά και να καταπιεί το γεγονός αυτό. Όμως το όνειρο παρέμενε ζωντανό μέσα της κι ερχόταν στον ύπνο της κάθε βράδυ, εκείνες τις ώρες που το σώμα ηρεμεί και το μυαλό του ανθρώπου αφήνει τα εσώψυχα να αναδυθούν και να θυμίσουν επιθυμίες, φόβους, ενοχές, πόθους...

Έτσι λοιπόν αποφάσισε να αναλάβει δράση μόνη της και άρχισε να κάνει κρυφές προπονήσεις στον παλιό στάβλο του παππού της. Με γρήγορες και αποτελεσματικές κινήσεις, έριχνε μπουνιές στον σχισμένο σάκο, τα χέρια της χτυπούσαν με δύναμη και ακρίβεια. Στην φαντασία της, κάθε χτύπημα σε αυτόν τον σάκο ήταν μία απάντηση σε όσους δεν πίστευαν σ' αυτήν, κάθε σταγόνα ιδρώτα, μία υπόσχεση στον εαυτό της πως θα τα καταφέρει. Μία ημέρα, καθώς προπονούνταν, ο σάκος σκίστηκε και το υλικό που περιείχε μέσα του πετάχτηκε στον αέρα. Η Δανάη, χωρίς να διστάσει λεπτό, άρχισε να χτυπάει τον αέρα, φανταζόταν τους αντιπάλους της. Έκανε άλματα που δεν είχε ξανακάνει ποτέ, απέφευγε αόρατα χτυπήματα και κυρίως, συνέχιζε να ρίχνει μπουνιές με όλη τη συγκεντρωμένη δύναμή της. Από εκείνη τη στιγμή και ύστερα, η Δανάη ήξερε με σιγουριά ότι ο δρόμος προς την επιτυχία θα ήταν σκληρός και δύσκολος, αλλά δεν φοβόταν. Είχε κάτι το μοναδικό: πίστη στον εαυτό της και ένα όνειρο που άξιζε να παλέψει...

Μέρα με τη μέρα, η Δανάη γινόταν καλύτερη στην πυγμαχία, οι κινήσεις της είχαν γίνει πιο δυνατές και αποτελεσματικές. Ένα πρωινό, ένας παλιός προπονητής πυγμαχίας, ο κύριος Σπύρος, είδε απρόσμενα, εκεί που περπατούσε στην πόλη, την Δανάη να προπονείται. Εντυπωσιάστηκε από την σπουδαία τεχνική της και το πάθος της. «Έχεις κάτι ξεχωριστό μέσα σου, φαίνεται με μία πρώτη ματιά στην προπόνησή σου, μπορώ να σε βοηθήσω να φτάσεις στην κορυφή», της είπε. Η Δανάη χωρίς δισταγμό, συμφώνησε αμέσως και της προκάλεσε μεγάλη συγκίνηση πως για πρώτη φορά στη ζωή της είχε μία τέτοια υποστήριξη για το όνειρό της. Από τότε και μετά, ο κύριος Σπύρος έγινε ο μέντοράς της, την προπονούσε με απαιτητικούς τρόπους, αλλά και αγάπη. Της έμαθε όλα τα μυστικά της πυγμαχίας, για παράδειγμα, να σκέφτεται ως μαχήτρια και να μη χάνει ποτέ την αυτοπεποίθησή της.

Η Δανάη έκανε το πρώτο της ντεμπούτο στην πυγμαχία σε έναν τοπικό αγώνα της Κομοτηνής, όπου για κοινό θα είχε ολοκληρή την πόλη της, συμπεριλαμβανομένων των γονέων της, τους οποίους από καιρό είχε μαλακώσει με τον γλυκό του πειστικό τρόπο ο κύριος Σπύρος. Όλοι όσοι είχαν την ευκαιρία να βρίσκονται εκεί, ήταν γεμάτοι περιέργεια και σκέψεις για το πώς θα καταλήξει ο αγώνας. Όταν η Δανάη ανέβηκε στο ρινγκ, κοίταξε τον αντίπαλό της με ένα βλέμμα γεμάτο ενθουσιασμό και αδρεναλίνη. Ήξερε πόσο σκληρά είχε δουλέψει και πόσο είχε κουραστεί, ώστε να φτάσει σε εκείνο το σημείο. Κυρίως όμως γνώριζε ότι αυτή ήταν η ευκαιρία που της δινόταν, για να αλλάξει τις πεποιθήσεις μίας ολόκληρης κοινωνίας. Ο αγώνας ήταν δύσκολος, αλλά η Δανάη συνέχισε να χτυπάει και να αμύνεται με αποφασιστικότητα και πάθος.

Στο τέλος, μετά από πολλές ανατροπές που σου έκοβαν την ανάσα, κατάφερε να κερδίσει τον αγώνα! Όλοι ξέσπασαν σε χειροκροτήματα, ακόμα και οι γονείς της, αφού τότε συνειδητοποίησαν πόσο μεγάλο λάθος πήγαν να κάνουν στη ζωή της κόρης τους. Η Δανάη εκπλήρωσε το όνειρό της, απέδειξε ότι εκτός από τα αγόρια, και τα κορίτσια μπορούσαν να γίνουν άξιες αθλήτριες πυγμαχίας, αρκεί να πιστέψουν και να παλέψουν για τους στόχους τους. Όχι μόνο αυτό, αλλά η Δανάη έγινε πρότυπο για πολλά άλλα παιδιά να ακολουθήσουν το παράδειγμά της και να μάθουν να διεκδικούν και να επιμένουν. Πλέον στην πόλη της, όταν κάποιοι μαθητής ή μαθήτρια δεν προσπαθούσε αρκετά από ανασφάλεια ή από τεμπελιά, οι γονείς και οι δάσκαλοι χρησιμοποιούσαν ως παράδειγμα την ιστορία της, για να δείξουν ότι η ευτυχία είναι κάτι που το κατακτάς με πίστη και προσωπική προσπάθεια. Η φράση «Θυμήσου η Δανάη τι πέτυχε!» έμεινε ως ατάκα στη μικρή της πόλη.

 Έφη Νάκου, Β4

Κυπριακή τουχίπα

Μεσάνυχτα της δεκάτης έκτης Απριλίου και τα νυχτοπούλια κεληδούσαν μελωδίες νανουρίσματος. Σε ένα μικρό σπίτι, στον δεύτερο όροφο και στο τέλος ενός μακριού διαδρόμου, ένα κοριτσάκι κοιμόταν ήσυχα κάτω από τα σκεπάσματα. Ξύπνησε, όμως, γιατί ένιωσε το στόμα της στεγνό. Μα το ποτήρι δίπλα της ήταν άδειο. Σηκώθηκε, περπάτησε τον διάδρομο ακουμπώντας τα χέρια στους τοίχους για στήριξη και κατέβηκε τις σκάλες αργά. Άναψε το φως της κουζίνας και γέμισε το ποτήρι της. Ήπια μια γουλιά, έσβησε το φως και κίνησε για το δωμάτιό της. Ένα κλάμα ακούστηκε από το διπλανό δωμάτιο της γιαγιάς. Ένα κλάμα μελαγχολικό, πονεμένο... Η πόρτα της ήταν μισάνοιχτη και από την χαραμάδα την είδε καθισμένη σε μια πολυθρόνα να κοιτά έξω από το παραθύρι. Άνοιξε την πόρτα δειλά και μπήκε μέσα.

— Γιαγιά, είσαι εντάξει;

— Ναι ψυσιή μου...

— Και τότε γιατί κλαις;

— Γιατί κάθε φορά που θωρώ τα άστρα θυμούμαι τον παπά μου...

— Μα γιατί;

— Κάτσε δαμέ να σου πω μian ιστορία.

Έσυρε ένα σκαμπό για να κάτσει η εγγονή της και συνέχισε.

— Ήτανε Ιούλης του '74 τζιαί τα χαράματα ακούσαμεν αεροπλάνα να πετούν. Ετρέξαμεν με τα αδέρφια μου στα παράθυρα, ήμουν έντεκα χρονών τότε, η μιτσιότερη, σαν και εσέ. Ο παπάς μου αντινάχτηκε από την καρέκλα τζιαι εφώναξε της μάνας μου: «Μάζεψε θκυό πράματα και πηαίνετε στα χωράφια, να χωστείτε!» Εν καταλάβαμε τι γινότανε... Με το που βγήκαμε που το σπίτι όμως, να σου θκυό στρατιώτες έξω που την πόρτα. Έδωκαν μια πατσαρκά στον παπά μου και μας έβαλαν με το ζόρι σε ένα λεωφορείο. Ήτανε παλιό και σκουριασμένο. Τα παράθυρα γεμάτα ρωγμές.

— Που σας πήγανε;

— Μας πήγανε στο χωριό Τζιάος. Μας έστειλαν μέσα στο σχολείο, απλώσανε κουβέρτες χαμέ, κάτω δηλαδή, και εκοιμηθήκαμεν τζιαμέ, εε εκεί. Άμα εν καταλαβαίνεις καμιάν φορά αυτά που λέω, να ρωτάς.

— Ναι ναι μην ανησυχείς... συνέχισε.

— Το βράδυ εκείνο εν κοιμήθηκα. Έκλαια γιατί εφοούμουν πολύ. Ο παπάς μου με κατάλαβε. Ήρθε κοντά μου τζιαι έπιασέ με αγκαλιά. Στο σχολείο που ήμασταν είχε παράθυρα σπασμένα και χωρίς κουρτίνες, έτσι έμπαινε φως του νυχτερινού ουρανού τζιαι αντανάκλαε στα βουρκωμένα μάθκια μου... Γύρισε τότε ο παπάς μου τζιαι μου λάλησε : «Θωρείς, Χρυστάλλα, τα άστρα που πάνω γαλήνια τζιαι φωτεινά; Οι ακτίνες τους γυρνούν πάνω μας και μας γεμίζουν ελπίδα, ελπίδα στο αύριο. Εεε λοιπόν

στόχο να βάλεις να κάμεις την ψυχή σου άστρο. Έτσι θα πετύχεις γαλήνη που θα επηρεάζει ούλο το περιβάλλον γύρω σου. Τζιαι τότε αφού τζιαι εσύ θα 'σαι σαν τον ήλιο άστρο, με τις λαμπερές ακτίνες σου θα σκορπάς ελπίδα και ειρήνη σε όλους... Και να ξέρεις πως παντού θα έβρεις τέτοιους ανθρώπους πάντα πρόθυμους για το καλό...» Με καθησύχασε αρκετά αλλά εν μπόρεσα να κοιμηθώ καλά, ετουρούριαζα. Η κουβέρτα εν με κάλυπτε, ήμουνα μαζεμένη. Το επόμενο πρωί μας εμαζέψανε σε μια αλάνα με χώμα. Μας εδιέταξαν να δώκουμε όλα τα χρυσαφικά μας. Τα πήραν ούλα, αλυσίδες, δαχτυλίδια, σκουλαρίκια, τα πάντα. Είχα τζιαι εγώ έναν χρυσό σταυρό τζιαι τον έδωκα σε έναν από τους στρατιώτες. Εχωρίσανε εμένα τζιαι την μάνα μου από τα αδέρφια μου και τον παπά μου. Μας πήγαν από δα τζιαι εκείνους από' τζι. Μας είπαν να γονατίσουμε τζιαι έπειτα στάθηκαν μπροστά μας τρεις στρατιώτες οπλισμένοι. Πίσω μας είχαν σκάψει λάκκους, λες και κάτι ήθελαν να θάψουν... Η μάνα μου έκλαιε ούρσενε, εγώ εν καταλάβαινα γιατί. Ξαφνικά όμως, ένας στρατιώτης emίλησε στον στρατηγό του σε μιαν άλλη γλώσσα. Έρτε προς το μέρος μας, σήκωσε το όπλο του τζιαι εσημάδεψε τη μάνα μου... Εκείνη έστρεψε το κεφάλι της τζιαι, με τρεμάμενη και λεπτή φωνή μου είπε: «Αγαπώ σε Χρυστάλλα...»

Σταμάτησε για λίγο, και με τα ρυτιδιασμένα χέρια της σκούπισε τα δάκρυά της. Κοίταξε όμως ψηλά· πήρε μια βαθιά ανάσα· και συνέχισε.

— Έκλεισα τα μάθκια μου τζιαι τ' αφκιά μου, τζιαι ακούστηκε ένας δυνατός ήχος. Εν ήταν ούτε αστραπή ούτε κεραυνός... Όταν τα άνοιξα, είδα την μάνα μου πεσμένη μες τον λάκκο... Ανακατωμένη μες τα χώματα ήτανε τζιαι μια τουλίπα. Έπεσα χάμω να πιάσω τη μάνα μου... Έρθε μου ατζελόσσιαση, εν μπορούσα να μιλήσω. Ένα δάκρυ εκκύλησε στη βούκα μου. Εκόμπιασα, εν ήξερα τι να πω, εν ήξερα τι να κάνω. Έκλαια, έκλαια πολύ. Έρτε τότε ένας άλλος στρατιώτης τζιαι με άρπαξε από το χέρι. Αφήνοντας το χέρι τις μάνας μου επρόλαβα τζιαι πήρα την τουλίπα μαζί μου... Έσκεφτόμουν πως ήθελε να μου κάμει κακό. Τούτο τον στρατηγό όμως να τον έχει καλά η Παναγία, τζιαι τζιείνον τζιαι την οικογένειά του, ήταν χρυσό πλάσμα. Μόλις βγήκαμε από την αυλή, έβαλέ με πάνω σε ένα αγροτικό αμάξι... Επήεν, είπε κάτι του οδηγού τζιαι ξαναγύρισε. Άπλωσε το χέρι του τζιαι άνοιξε τις παλάμες του. Μέσα ήταν ο σταυρός μου, ο χρυσός μου ο σταυρός.

Έβγαλε τον σταυρό της και τον φίλησε. Τον κράτησε και με τα δύο της χέρια και κατέβασε το κεφάλι. Κατάλαβε η εγγονή της πως αυτός ο σταυρός σήμαινε πολλά για εκείνη. Στην πραγματικότητα μόνο αυτός ο σταυρός σώθηκε από την πατρίδα της. Το μόνο δικό της αντικείμενο που της θύμιζε την οικογένειά της και το σπίτι της.

— Ξεκίνησε το αμάξι τζιαι τότε ακούστηκαν καμιά δεκαριά πυροβολισμοί. Τους εσκότωσαν... τους εσκότωσαν ούλους...

Εκείνη την ώρα η γιαγιά έβαλε το μπράτσο της μπροστά από τα πλημμυρισμένα μάτια της. Η εγγονή της, της κράτησε το χέρι και τις το χάιδεψε τρυφερά. Τα χέρια της γιαγιάς ήταν παγωμένα και έτρεμαν. Μετά από λίγα λεπτά η γιαγιά βρήκε την αντοχή να συνεχίσει την ιστορία.

— Το αμάξι έκαμε θκυό ώρες δρόμο, τζιαι εγώ ήμουν μαζεμένη και έκλαια. Είχε γίνει λιμνούδα από τα γεμάτα πόνο δάκρυά μου. Είχε πεθάνει όλη μου η οικογένεια, τζιαι εγώ, επειδή εκείνος ο στρατιώτης με έπιασε, έζησα... Είχα την τουλίπα στο χέρι. Έβλεπα τις ρίζες που ήταν ούλλες έξω από το χώμα... Έσκεφτόμουν πόσο βάνουσα την είχανε ξεριζώσει... Πέρκι να την είχανε αφήσει εκεί, να μεγάλωνε, να άνθιζε... Φτάσαμε σε ένα χωριό που ακόμα εν είχε στρατιώτες, μόνο κύπριους χωρικούς που έφευγαν για το λιμάνι. Το αμάξι εσταμάτησε τζιαι με άφηκε έξω στον δρόμο. Έτυχε να περάσει μια κύρια, που ετοιμαζόταν τζιαι τζιείνη να πάει στο λιμάνι, τζιαι με ρώτησε που είναι οι γονιοί μου. Εγώ έκαμα την σιώπηση και εκείνη εκατάλαβε ότι μάλλον εν ζούσαν. Με ρώτησε αν ήθελα να πάμε μαζί στην Ελλάδα, τζιαι είπα της ναι. Έτσι τζιαι ήρθα...

— Δεν ήξερα ότι πέρασες τέτοιο πόνο...

— Έγιναν φριχτά πράματα τζιείνες τις μέρες... Όμως είδες που τούτος ο στρατιώτης είχεν τη ψυχή του άστρο; Είχεν έβρει την γαλήνη μέσα του τζιαι τίποτα εν θα την τάραζεν. Σου δίνω τζιαι εγώ λοιπόν την ίδια συμβουλή. Προσπάθησε να κάμεις την ψυχή σου άστρο. Να έχεις θετικότητα τζιαι ζεστασιά, να περνάς μηνύματα ειρήνης σε ούλο τον κόσμο. Να τον αλλάξεις προς το καλύτερο... Πήαινε κοιμήσου τώρα, εν αργά.

— Καληνύχτα γιαγιά.

— Καληνύχτα Ρήνη...

Της έδωσε ένα φιλή και έφυγε. Έπεσε στο κρεβάτι της και σκεφτόταν την ιστορία της γιαγιάς της και συλλογιόταν: «Γιατί να υπάρχουν πόλεμοι; Δεν μπορούν δυο λαοί να τα βρουν μεταξύ τους ειρηνικά; Δεν μπορούν να συνυπάρχουν στο ίδιο κομμάτι γης; Τόσο κρίμα να πεθαίνουν τόσοι άνθρωποι, μπορεί και αθώοι, μπορεί και όχι. Κανένας δεν αξίζει να πεθάνει βίαια, και ο πόλεμος είναι βίας δάσκαλος. Οι άνθρωποι γίνονται κτήνη, απορρίπτονται όλες οι ηθικές την ώρα του πολέμου. Γιατί λαοί να κατακτούν άλλους λαούς; Δεν τους φτάνουν αυτά που έχουν; Πρέπει να είμαστε ευγνώμονες για αυτά που έχουμε, και αν θέλουμε περισσότερα να τα αποκτούμε σωστά, με την τιμή μας, όχι με τεχνάσματα και πονηριές. Εγώ λοιπόν όταν μεγαλώσω θα καταφέρω να φέρω την ειρήνη, το λέει και το όνομά μου. Θα τα καταφέρω, ή θα προσπαθήσω τουλάχιστον!» Ευχαριστημένη έπεσε για ύπνο.

Το επόμενο πρωί ξύπνησε πρώτα η μαμά της Ειρήνης, κάτι το ασυνήθιστο, καθώς η γιαγιά ξυπνούσε πάντοτε πρώτη. Περπάτησε τον μακρύ διάδρομο και πήγε πρώτα να ελέγξει αν η κόρη της κοιμάται ακόμα. Την φίλησε στο μέτωπο και πήρε από το κομοδίνο της το ποτήρι με το νερό από το προηγούμενο βράδυ. Ύστερα άνοιξε την διπλανή πόρτα, το δωμάτιο της γιαγιάς. Δεν ήταν όμως στο

κρεβάτι της... Ξαφνικά ξύπνησε η Ειρήνη από έναν ήχο γυαλιού που σπάει και δυνατές φωνές. Σηκώθηκε γρήγορα από το κρεβάτι της και βρήκε την πόρτα του δωματίου της γιαγιάς ανοιχτή. Σπασμένα γυαλιά σε όλο το πάτωμα και νερά αντίκρισε η Ειρήνη μόλις βγήκε από το δωμάτιό της. Μπήκε μέσα και είδε την μαμά της γονατισμένη να κλαίει φωνάζοντας: «Μαμά... όχι μαμά...»

Δύο μέρες μετά φόρεσαν τα μαύρα τους και πήραν το δρόμο προς το κοιμητήριο... Έκαναν στάση σε ένα ανθοπωλείο και πήραν μια γλάστρα τριαντάφυλλα. Η Ειρήνη όμως αγόρασε μια μικρή γλάστρα με κυπριακές τουλίπες. Την ρώτησε η μαμά της γιατί τις πήρε και της απάντησε πως ήταν το αγαπημένο λουλούδι της γιαγιάς...

Έφτασαν στην είσοδο του κοιμητηρίου και συναντήθηκαν με τους υπόλοιπους συγγενείς. Αγκαλιάστηκαν, αντάλλαξαν φιλιά και πέρασαν μέσα. Όπως ανέβαιναν μια μικρή ανηφόρα, η Ειρήνη κοιτούσε δεξιά και αριστερά τα μνήματα. Η μυρωδιά των λουλουδιών, που ταξίδευε με το σιγανό αεράκι, γέμιζε την ατμόσφαιρα με υπέροχη μεν ευωδία αλλά κάπως περίεργη και αμήχανη. Ξεπρόβαλλε στο βάθος ένα μικρό εκκλησάκι, άσπρο βαμμένο και περιποιημένο. Πέρασαν μέσα και έγινε η τελετή. Όλοι είχαν φέρει κάτι μικρό να την τιμήσουν. Την τοποθέτησαν μέσα και είπαν ένα τελευταίο αντίο... Η Ειρήνη έκοψε μια από τις τουλίπες και την έριξε δίνοντάς της ένα πεταχτό φιλί...

Το ίδιο βράδυ η Ειρήνη ήταν καθισμένη στο κρεβάτι της γιαγιάς και έκλαιγε... Μπήκε τότε η μαμά στο δωμάτιο και κάθισε δίπλα της.

— Μαμά..., εγώ φταίω...

— Για τι φταις.

— Για τον θάνατο της γιαγιάς...

— Τι λες...!

— Εγώ φταίω...

— Μα τι λες τώρα! Εννοείται πως όχι!

— Και όμως, σταμάτησε για λίγο και με το χέρι της έτριψε την κόκκινη μύτη της, το προηγούμενο βράδυ εγώ την επισκέφθηκα τελευταία και είχαμε μια συζήτηση που δεν έπρεπε να είχαμε κάνει...

— Τι συζήτηση;

— Δεν έπρεπε να την είχα ρωτήσει, εγώ φταίω, είπε και ξέσπασε πάλι σε κλάμα.

— Ειρήνη πες μου, τι συζήτηση είχατε;

— Μπήκα στο δωμάτιο και έκλαιγε. Την ρώτησα γιατί και μου είπε ότι θυμάται τον μπαμπά της κάθε φορά που κοιτά τα αστέρια. Την ξαναρώτησα γιατί και μου είπε μια ιστορία από τα παιδικά της χρόνια.

— Τι ιστορία;

— Μια ιστορία για κάτι στρατιώτες που σκότωσαν όλη την οικογένεια της.

— Να είσαι σίγουρη λοιπόν που αυτή η συζήτηση της έκανε πολύ καλό...

— Γιατί;

— Μην σε ανησυχεί τώρα αυτό, πήγαινε τώρα στο δωμάτιό σου να ξεκουραστείς.

— Πάω, καληνύχτα.

— Καληνύχτα αγάπη μου...

Ενώ η Ειρήνη πήγε για ύπνο, η μαμά της πήγε στην κουζίνα να πιεί λίγο νερό. Εκεί όμως βρήκε τον άντρα της καθισμένο να σημειώνει κάτι σε ένα τετράδιο.

— Αγάπη μου, τι έχεις, φαίνεσαι συγχυσμένη;

Ήπια μια γουλιά και του απάντησε:

— Το τελευταίο βράδυ που ζούσε η μάνα μου, η Ειρήνη την άκουγε να κλαίει και μπήκε μέσα στο δωμάτιό της.

— Και...;

— Και ξέρεις τι ιστορία της είπε

— Μην μου πεις...!

— Ναι, της είπε για την εισβολή...

— Ναι, είπε και στηρίχτηκε με τα δύο της χέρια στον πάγκο.

— Ούτε σε εσένα δεν είχε μιλήσει για αυτό.

— Το ξέρω, το ξέρω... Η ψυχούλα μου, ήθελε να φύγει από αυτό τον κόσμο γαλήνια, ήθελε κάπου να τα πει. Αχ Δημήτρη, το διανοείσαι, αν δεν ήταν η Ειρήνη μας ίσως και να μην τα έλεγε ποτέ.

— Το ξέρω Μαρία, το ξέρω... Πάμε μέσα να ξεκουραστείς τώρα.

Η αλήθεια ήταν αυτή. Η Χρυστάλλα τόσα χρόνια δεν είχε μιλήσει σε κανέναν. Στόχο είχε βάλλει να βρει ένα άτομο έμπιστο και αγνό για να περάσει το μήνυμά του πατέρα της, έτσι η μοίρα έφερε στο διάβα της την εγγονή της. Έτσι έγινε και ο μόνος άνθρωπος που άκουσε την τραγική ιστορία που κουβαλούσε τόσα χρόνια.

Μετά από πολλά χρόνια η Ειρήνη δεν μπόρεσε να αλλάξει τον κόσμο και συνειδητοποίησε πως υπάρχει τόση κακία και εγωισμός, που δύσκολα κάποιος θα τα καταφέρει. Ήθελε όμως να γιατρεύει τις πληγές που ανοίγει ένας πόλεμος. Έγινε λοιπόν γιατρός, από εκείνους που σπεύδουν κάθε φορά στα πεδία της μάχης να γιατρέψουν τους πληγωμένους. Σε ένα από αυτά γνώρισε και τον σύζυγο της Ερμή. Μαζί

σχημάτισαν μια ομάδα που διοργάνωνε πολλές ιατρικές αποστολές σε διάφορα σημεία του κόσμου, όπου υπήρχε ανάγκη. Η ομάδα αυτή μεγάλωνε και ευδοκιμούσε. Την στιγμή όμως που η Ειρήνη έμαθε πως περιμένει ένα παιδί, έκανε ένα βήμα πίσω και έδωσε τα ηνία σε μια έμπιστη φίλη της.

Δέκα χρόνια μετά, ένα ο όμορφο βραδινό, η Ειρήνη καθόταν σε μια ξύλινη καρέκλα έξω στο μπαλκόνι και κοιτούσε τον νυχτερινό ουρανό.

- Μαμά..., ενοχλώ;
- Όχι ψυχή μου, κάθισε αν θέλεις
- Κλεις...;
- Λίγο ναι...
- Γιατί;
- Γιατί σαν σήμερα, πριν αρκετά χρόνια, έφυγε από την ζωή ένας πολύ σημαντικός άνθρωπος για μένα...
- Ποιος;
- Η γιαγιά μου...
- Την αγαπούσες πολύ, εε;
- Ναι Χρυστάλλα μου, την αγαπούσα πολύ... Λοιπόν, θα σου πω κάτι και θέλω να το ακούσεις καλά.
- Πες μου!
- Θέλω να προσπαθήσεις να κάνεις την ψυχή σου άστρο...
- Τι σημαίνει αυτό;
- Θέλω να το ψάξεις μόνη σου.
- Πάω τώρα!
- Όχι τώρα χαζούλι μου, γενικά στην ζωή σου...
- Πειράζει να αρχίσω τώρα;
- Όχι όχι, χασκογέλασε, πήγαινε για ύπνο τώρα...
- Καληνύχτα!
- Καληνύχτα Χρυστάλλα...

Ένα δάκρυ συγκίνησης κύλησε στο μάγουλο της και αναστέναξε. Πριν μπει μέσα όμως, έσκυψε να πιάσει το ποτιστήρι και έριξε λίγο νερό στις ανθισμένες κυπριακές τουλίπες του παρτεριού...

Γιώργος Πανάρετος, 4^ο ΓΕΛ

Η συμμετοχή και η διάκριση των μαθητών μας δεν σταματά εδώ. Με χαρά πληροφορηθήκαμε ότι πολλοί περσινοί μαθητές μας μετείχαν και σ' έναν άλλον διαγωνισμό, που διοργανώνεται εδώ και χρόνια από την Αναγνωστική Εταιρία, ο οποίος γίνεται προς τιμήν της Αλίκης Παδοβά, ευεργέτιδας του ιδρύματος. Με τον διαγωνισμό αυτόν, ο οποίος απευθύνεται σε μαθητές της Α' Λυκείου, οι συμμετέχοντες έχουν τη δυνατότητα να εντρυφήσουν σε θέματα τοπικής ιστορίας. Είναι ακόμα μεγαλύτερη η χαρά μας, όταν διαπιστώνουμε ότι πολλοί από αυτούς τους μαθητές υπήρξαν μέλη των εκπαιδευτικών ομάδων που λειτουργούν στο σχολείο μας εκτός του σχολικού ωραρίου (Μαθηματικής, Ρητορικής, Περιβαλλοντικής, Ιστορίας, Λογοτεχνίας, Θεάτρου, Μουσικής), με σκοπό «τα παιδιά μας» να διεκδικούν τις γνώσεις τους και να καλλιεργήσουν ακόμα περισσότερο τις ευαισθησίες τους σε θέματα που άπτονται των ενδιαφερόντων τους, με έναν τρόπο πιο ελεύθερο και δημιουργικό απ' αυτόν ενός τυπικού μαθήματος.

Στο φετινό λοιπόν διαγωνισμό, ο οποίος αποτελεί θεσμό της Αναγνωστικής Εταιρίας, οι μαθητές μας όχι μόνο ανταποκρίθηκαν με ενθουσιασμό αλλά και επάξια. Έτσι το πρώτο βραβείο κέρδισε η Κοντζιάλη Ιωάννα (τωρινή μαθήτριά της Α' Λυκείου του 4ου ΓΕΛ) και αρκετές άλλες μαθήτριες και μαθητές ανάλογους επαίνους.

Είναι πραγματικά μεγάλη η συγκίνησή μας γι' αυτά τα παιδιά, που τολμούν να δοκιμάσουν τις δυνάμεις τους και να αναμετρηθούν με καλές πνευματικές προκλήσεις οποιασδήποτε μορφής τέχνης ή λόγου, αποδεικνύοντάς μας ότι όσα αρχίσαμε μαζί ανθοφορούν και καρποφορούν.

Παραθέτουμε, κατόπιν αδείας της ίδιας της μαθήτριας και της Αναγνωστικής Εταιρίας, αποσπάσματα από το δοκίμιο, που συνέγραψε η Ιωάννα στο φετινό θέμα του διαγωνισμού:

«Συμπληρώθηκαν εφέτος διακόσια χρόνια από την ίδρυση της Ιονίου Ακαδημίας, του πρώτου πανεπιστημιακού ιδρύματος στον ελληνικό χώρο. Με αφορμή αυτήν την επέτειο σε ένα δοκίμιό σας μπορείτε να αναφερθείτε στην ίδρυση και λειτουργία (σπουδές κ.λπ.) της Ιονίου Ακαδημίας, καθώς και στον ρόλο των πανεπιστημίων γενικότερα στην πνευματική, κοινωνική και πολιτιστική εξέλιξη του τόπου μας αλλά και στην προσωπική καλλιέργεια των νέων».

Βάννα Ζαβιτσάνου

Ιωάννα Κοντζιάλη

Πρώτο απόσπασμα:

...Αξίζει να σημειωθεί ότι η Ιόνιος Ακαδημία, παρά τα εγγενή προβλήματά της, είχε έναν μεγάλο αριθμό αποφοίτων και αποτέλεσε χώρο διακίνησης ιδεών. Άλλωστε, υπήρξε ένα πανεπιστήμιο που είχε σχεδιαστεί με πολύ υψηλούς στόχους και προδιαγραφές σε μία εξαιρετικά δύσκολη εποχή (Αγγλοκρατία για τα Επτάνησα – Τουρκοκρατία για τους άλλους Έλληνες). Παρά το γεγονός ότι ο ιδρυτής της, κόμης του Γκίλφορντ, υπήρξε Βρετανός, ο χαρακτήρας της ήταν εξ αρχής εθνικός, αφού ο εμπνευστής και ιδρυτής ήταν φιλέλληνας και επρόκειτο για ένα ελληνικό πανεπιστήμιο που έπρεπε να λειτουργήσει μέσα σ' ένα περιβάλλον ξένης κυριαρχίας. Κάτω από τις συνθήκες αυτές η Ιόνιος Ακαδημία επιτέλεσε ένα σπουδαίο έργο παρέχοντας για σημαντικό χρονικό διάστημα ανώτερη παιδεία σε πολλούς Έλληνες. Επομένως, εύλογα χαρακτηρίζεται από πολλούς ως φάρος παιδείας και πολιτισμού, που αποτέλεσε σημείο τομής όχι μόνο για τα Επτάνησα αλλά και την Ελλάδα γενικότερα.

Δεύτερο απόσπασμα:

Αδιαμφισβήτητα, τον ίδιο ρόλο κατέχουν και τα σύγχρονα πανεπιστήμια, τα οποία αποτελούν τον σύνδεσμο της επιστημονικής καλλιέργειας και της πνευματικής κληρονομιάς. Ειδικότερα, τα πανεπιστήμια ως κοιτίδες γνώσης κι έρευνας διαδραματίζουν έναν πολυδιάστατο και καθοριστικό ρόλο στην πνευματική, κοινωνική και πολιτιστική εξέλιξη ενός τόπου [...] Μέσα από ένα ευρύ φάσμα δράσεων, μεταξύ άλλων διαλέξεις, σεμινάρια, συνέδρια και εργαστήρια, τα πανεπιστήμια προσφέρουν ευκαιρίες δια βίου μάθησης σε όλους τους πολίτες, ανεξαρτήτως ηλικίας ή επαγγελματικής ιδιότητας. Παράλληλα, η πρόσβαση στη βιβλιογραφία και στις ερευνητικές βάσεις δεδομένων, που διαθέτουν οι πανεπιστημιακές βιβλιοθήκες, ενισχύει την πνευματική ζωή του τόπου και προάγει την ελεύθερη διακίνηση ιδεών. [...] Ακόμη συμβάλλουν στην εκπαίδευση των μελλοντικών ηγετών και διαμορφωτών της κοινωνίας, ενσταλάζοντάς τους αξίες, όπως η αλληλεγγύη, η ανεκτικότητα και ο σεβασμός στη διαφορετικότητα. [...] Τα πανεπιστήμια συνεργαζόμενα με ερευνητικά κέντρα, επιχειρήσεις και δημόσιους φορείς ενισχύουν την εφαρμογή των ερευνητικών αποτελεσμάτων στην πράξη, επιφέροντας θετικές αλλαγές στην κοινωνία. Επιπλέον, αποτελούν χώρους διαλόγου και ανταλλαγής ιδεών, συμβάλλοντας στην ενίσχυση της δημοκρατίας και της κοινωνικής συνοχής.

✍️ Ιωάννα Κοντζιάλη, 4^ο ΓΕΛ

είμαστε
ΦΙΛΩΡΑΝΤΕΣ
φοράμε μπιρ τράντες

ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΘΕΣΗ ΠΗΡΕ ΤΟ 7^ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΣΕ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥΣ ΜΑΘΗΤΙΚΟΥΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ

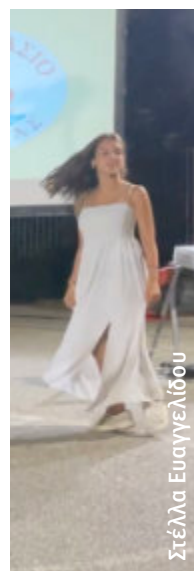
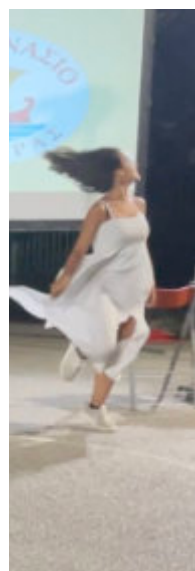
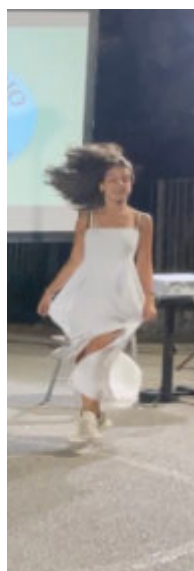
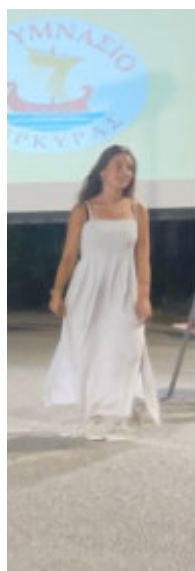
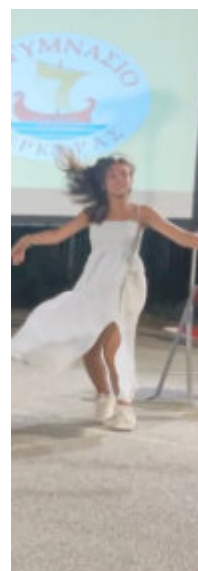
Η Χορωδία του 7ου Γυμνασίου Κέρκυρας, υπό τη διεύθυνση της εκπαιδευτικού Μουσικής κ. Σμαράγδας Παπατσάκωνα, συμμετείχε στους Πανελλήνιους Μαθητικούς Καλλιτεχνικούς Αγώνες, που διοργανώθηκαν στη Θεσσαλονίκη το τριήμερο 20, 21 και 22 Φεβρουαρίου 2025 από τα Εκπαιδευτήρια ΜΑΝΤΟΥΛΙΔΗ.

Τη χορωδία πλαισίωσε και ορχήστρα, στην οποία συμμετείχαν παλαιότεροι μαθητές του Σχολείου, που φοιτούν αυτή τη στιγμή στο 4ο Λύκειο Κέρκυρας, όπως και μαθητές του 7ου Γυμνασίου.

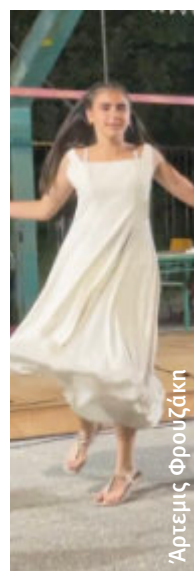
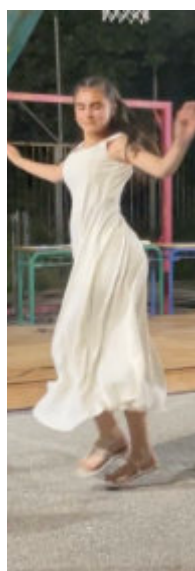
Η Χορωδία κέρδισε το πρώτο βραβείο στην κατηγορία "Μουσική", παρουσιάζοντας ένα εξαιρετικό πρόγραμμα, και επαινέθηκε από την Κριτική Επιτροπή του Διαγωνισμού.

Συνολικά συμμετείχαν 41 μαθητές και μαθήτριες.

Στέλλα Ευαγγελίδου

Άρτεμις Φρουζάκη

Taranto

Γκρέτσια Σαλεντίνια

Τον Ιούνιο του 2025 χορέψαμε Ταραντέλα στη γιορτή του σχολείου μας για το κλείσιμο της σχολικής χρονιάς. Μια μορφή του χορού, περισσότερο ατομική και αυτοσχεδιαστική, παρουσίασαν οι μαθήτριες Στέλλα Ευαγγελίδου και Άρτεμις Φρουζάκη και στη συνέχεια οι μαθήτριες Μάρθα Καραγιάννη, Γεωργία Κόλλα, Ειρήνη Κόλλα, Πηνελόπη Λαβράνου, Μαριχρύσα Μέρμανου, Βιβή Χάλκη και οι καθηγήτριες Σμαράγδα Παπατσάκωνα και Έλλη Ράγγου, παρουσίασαν την παραλλαγή της ταραντέλας που χορεύεται από ζευγάρια.

Η Ταραντέλα είναι γνωστή και ως «ο χορός της αράχνης»: η ονομασία tarantella προέρχεται από την ιταλική λέξη tarantola που σημαίνει ταραντούλα. Με τη σειρά της, η tarantola πήρε το όνομά της από την πόλη του Τάραντα (Taranto) που βρίσκεται στην Απουλία της νότιας Ιταλίας. Οι κάτοικοι του Τάραντα πίστευαν ότι το δάγκωμα της τοπικής αράχνης-λύκου (tarantola) ήταν δηλητηριώδες και προκαλούσε μια μορφή κρίσης-μανίας που έμεινε γνωστή με το όνομα Ταραντισμός. Λέγεται ότι η Ταραντέλα επινοήθηκε ως θεραπεία στο δάγκωμα της αράχνης: τον ασθενή επισκέπτονταν μουσικοί οι οποίοι με τη μουσική τους εκτελούσαν ένα είδος μουσικού εξορκισμού, σχηματίζοντας έναν κύκλο γύρω του. Καθώς η μουσική γινόταν όλο και εντονότερη, ο ασθενής άρχιζε να χορεύει με σπασμωδικές κινήσεις που αντιστοιχούσαν στις κινήσεις της αράχνης. Πολλές φορές ο χορός είχε πολύωρη διάρκεια, κάποτε μπορούσε να φτάσει ακόμα και τις τρεις μέρες.

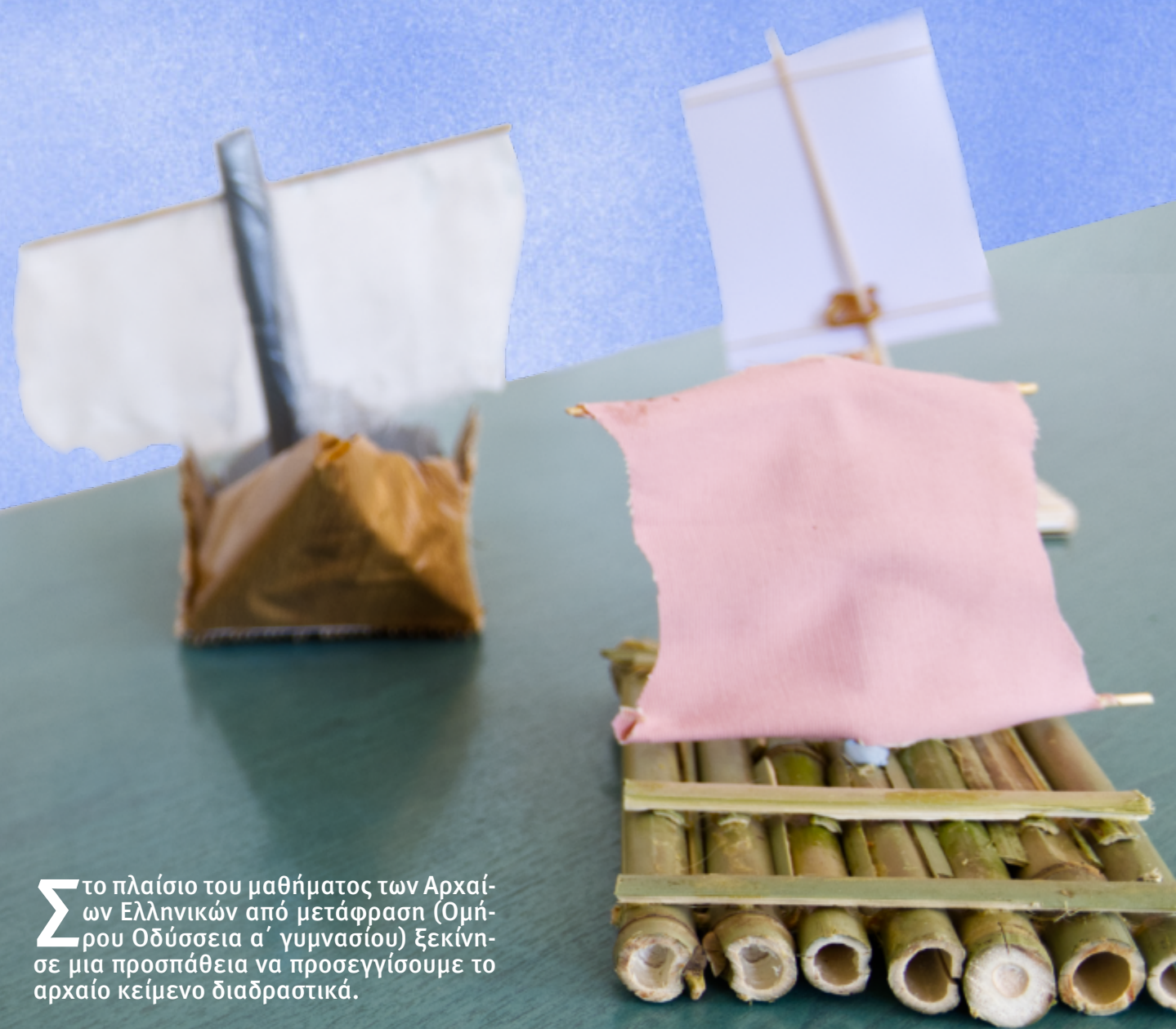
Ωστόσο η «θεραπεία» αυτή είναι ένας (πολύ διαδεδομένος πάντως) μύθος, καθώς το τσίμπημα της τοπικής αράχνης στην πραγματικότητα δεν είναι θανατηφόρο για τον άνθρωπο. Κάποιοι ισχυρίζονται ότι η αράχνη συμβόλιζε την καταπίεση που υπέστησαν οι γυναίκες στην ανδροκρατούμενη κοινωνία του ιταλικού νότου κατά τον 17^ο αιώνα, ενώ ο χορός την απελευθέρωση της γυναίκας. Επίσης έχει διατυπωθεί η εικασία ότι η Ταραντέλα έχει τις ρίζες της σε αρχαίες διονυσιακές τελετές τις οποίες στη συνέχεια είχε καταστείλει η Ρωμαϊκή Σύγκλητος. Η Ταραντέλα, ιδιαίτερα η παραλλαγή της που ονομάζεται Ταραντέλα Πίτσικα (Tarantella Pizzica), έχει συνδεθεί και με τα ελληνόφωνα χωριά της περιοχής του Σαλέντο στην Απουλία, την περιοχή που ονομάζεται Grecja Salentina.

Επίσης έχει διατυπωθεί η εικασία ότι η Ταραντέλα έχει τις ρίζες της σε αρχαίες διονυσιακές τελετές τις οποίες στη συνέχεια είχε καταστείλει η Ρωμαϊκή Σύγκλητος. Η Ταραντέλα, ιδιαίτερα η παραλλαγή της που ονομάζεται Ταραντέλα Πίτσικα (Tarantella Pizzica), έχει συνδεθεί και με τα ελληνόφωνα χωριά της περιοχής του Σαλέντο στην Απουλία, την περιοχή που ονομάζεται Grecja Salentina.

Έλλη Ράγγου

Η Οδύσσεια με Βιωματικό Τρόπο

Στο πλαίσιο του μαθήματος των Αρχαίων Ελληνικών από μετάφραση (Ομήρου Οδύσσεια α' γυμνασίου) ξεκίνησε μια προσπάθεια να προσεγγίσουμε το αρχαίο κείμενο διαδραστικά.

Η αρχική ιδέα ήταν του διευθυντή του σχολείου, ο οποίος πρότεινε οι μαθητές να ασχοληθούν με το ομηρικό επεισόδιο της κατασκευής σχεδίας από τον Οδυσσέα και να κατασκευάσουν ή να ζωγραφίσουν τη σχεδία του, βασιζόμενοι στις πληροφορίες που έδινε το αρχαίο κείμενο.

Η ιδέα του κ. Μουρτζανού συζητήθηκε στην τάξη και οι μαθητές έδειξαν ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Κατά το σχεδιασμό της

δράσης, όμως, διαπιστώθηκε ότι πολλοί μαθητές είχαν εντυπωσιαστεί από άλλα επεισόδια της Οδύσσειας και ήθελαν να προσεγγίσουν και εκείνα μέσα από τις δικές τους καλλιτεχνικές δεξιότητες που δεν περιορίζονταν στο μοντελισμό και τη ζωγραφική. Τους δόθηκε λοιπόν η ελευθερία να εργαστούν όπως επιθυμούν και ορίστηκε το χρονικό περιθώριο των 2 μηνών για να ολοκληρώσουν τα έργα τους.

Όταν έφθασε ο χρόνος της παρουσίασης των δραστηριοτήτων στην τάξη, διαπιστώσαμε ότι όλοι οι μαθητές του τμήματος είχαν να παρουσιάσουν ένα έργο και μάλιστα η ποικιλία και η καλλιτεχνική αξία των έργων ήταν υψηλού επιπέδου. Κάποιοι μαθητές είχαν κατασκευάσει, χρησιμοποιώντας ξύλο, καλάμι ή χαρτόνι, τη σχεδία του Οδυσσέα, αρκετοί ζωγράρισαν στιγμιότυπα από το ομηρικό κείμενο, όπως τη συνάντηση του Οδυσσέα με τη Ναυσικά, τη διέλευση του μέσα από τις Συμπληγάδες Πέτρες, την προσέγγιση στο νησί των Σειρήνων και άλλα πολλά. Κάποιοι μάλιστα είχαν την ιδέα να γράψουν πάνω στη ζωγραφιά στίχους από την Οδύσσεια που αναφέρονταν στο επεισόδιο που ζωγράρισαν.

Ιδιαίτερη αίσθηση δημιούργησε στην τάξη το τραγούδι που έγραψε και τρα-

γούδησε η μαθήτρια Στέλλα Ευαγγελίδου, τα δύο ποιήματα των μαθητριών Έφης Νάκου και Χρύσας Απέργη και η μουσική σύνθεση για δύο μουσικά όργανα του Νικόλα Γιάννου και του Αντώνη Ζηνιάτη.

Εντυπωσιάστηκα τόσο από την ποιότητα των έργων των μαθητών, που κάλεσα στην τάξη τον Διευθυντή για να δει αφενός υλοποιημένη την αρχική του ιδέα και αφετέρου για να συγχαρεί τους μαθητές. Και ο κ. Μουρτζανός εντυπωσιάστηκε από το αποτέλεσμα της όλης δράσης και πρότεινε να παρουσιαστεί σε όλο το σχολείο κατά την εκδήλωση για τη λήξη της σχολικής χρονιάς. Η δράση παρουσιάστηκε στις 26 Μαΐου του 2025.

Νίκος Κοσκινάς

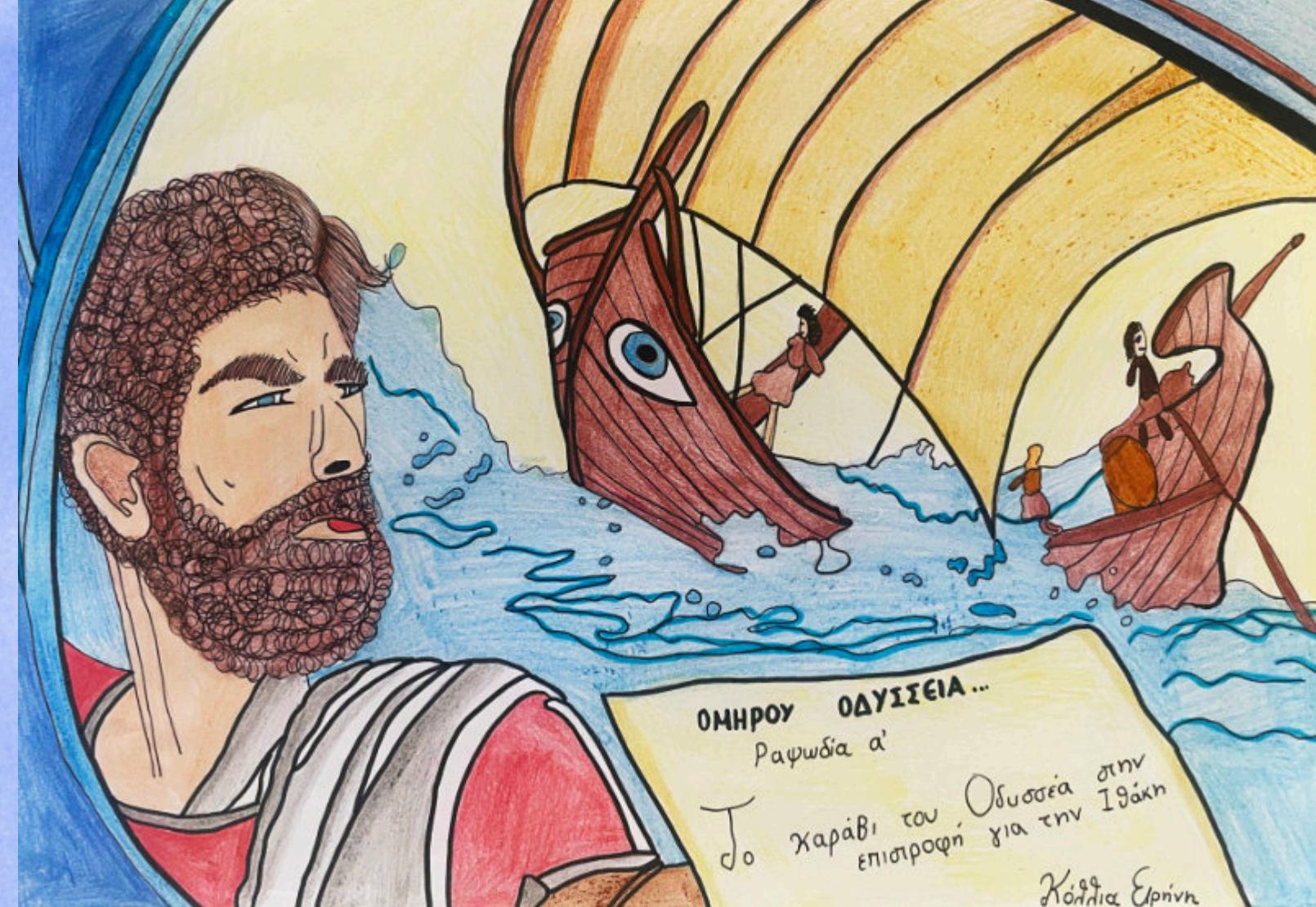
Αντώνης Ζηνιάτης, Νικόλας Γιάννος

Έφη Νάκου

Στέλλα Ευαγγελίδου

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑ...
Ραψωδία α'
Το χαράβι του Οδυσσέα στην
επιστροφή για την Ιθάκη
Κόλλια Ερμή

Κλεάνθ Ντόμι

Κωνσταντίνος Γιαννιώτης

Σοφία Μπόικου

Φίλιππος Ατσοπάρδης

1

2

3

4

5

6

7

8

1. Κωνσταντίνος Μπλιώτης 2. Έφη Νάκου 3. Στεφανία Λαμπίρη 4. Γιάννης Λέλλας
5. Βασίλης Κοντζιάλης 6. Ολυάννα Γραμμένου 7. Ιόλη Κιατίπη 8. Στεφανία Λαμπίρη

Το τραγούδι του Οδυσσέα

Από το νησί του ξεκίνησε
Μεσ' το γαλάζιο να χαθεί
Για την αγάπη του γύρισε
Μα ακόμα καρτερεί να φανεί

Οδυσσέα, καρδιά θαλασσινή
Που πέρασες πόνο και οργή
Στα κύματα περιπλανιέσαι
Δίχως αγάπη, δίχως φωνή

Στέλλα Ευαγγελίδου, Β3

Ο πόνος του Οδυσσέα

Οδυσσέα εσύ πολυμήχανε
Που η μοίρα σου σε ταλαιπωρεί,
Την Ιθάκη πάλι σκέφτεσαι
Αν και σε στεναχωρεί...

Με την Πηνελόπη θέλεις να ανταμώνεις
Αν και ξέρεις τα βάσανα που θα συναντήσεις

Έχεις κουραστεί, είναι γνωστό,
Αλλά τίποτα άλλο δεν θέλεις
Παρά να πεις στην Πηνελόπη
Ένα τελευταίο «σ' αγαπώ»

Πρέπει να μείνεις όμως δυνατός,
Να υπομείνεις τον πόνο γιατί στο τέλος
Σου αξίζει να θεωρείσαι τυχερός

Έφη Νάκου, Β4

Η Καλυψώ ήθελε εκεί να τον κρατήσει
Αθανασία και νιότη παντοτινά να του χαρίσει
Όμως αυτός αρνήθηκε, στη γη του θέλει να γυρίσει
Ο Ερμής πάει στην Καλυψώ να την ειδοποιήσει
Ότι οι θεοί δεν θέλουνε άλλο να τον κρατήσει
Πρέπει η Καλυψώ εκείνον να αφήσει
Όσο μπορεί πιο γρήγορα στο σπίτι να γυρίσει
Γενναίος, δυνατός, πάνω σε μια σχεδία,
Παίρνει του γυρισμού το δρόμο
Και δεν φοβάται πια, δε νιώθει τρόμο
Με το που στην Ιθάκη φτάσει
Θα δει τον γιό του και θα τον αγκαλιάσει
Μαζί θα πολεμήσουν τους 100 μνηστήρες
Και οι θεοί θα γελάσουν με των θνητών τις μοίρες

Χρύσα Απέργη, Β4

POLAND

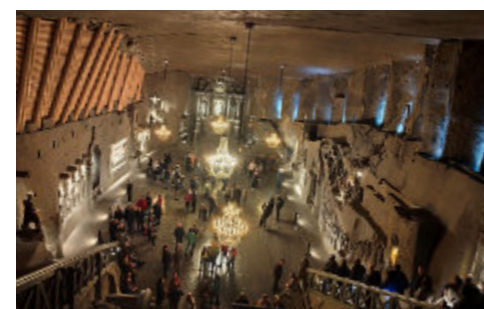
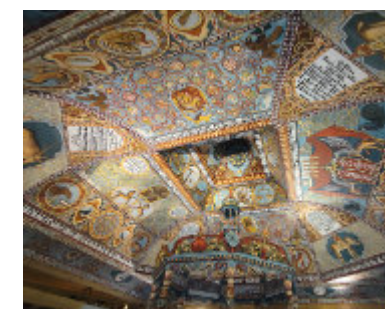
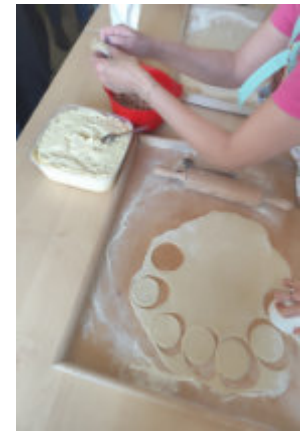
Τον Απρίλιο του 2025 πραγματοποιήθηκε η τέταρτη κινητικότητα του προγράμματος Erasmus+ με τίτλο Less is More με προορισμό την Πολωνία. Συμμετείχαν οι μαθητές Ελίνα Δελλαπόρτα, Ελευθερία Κοντζιάλη, Δανάη Κοντομάρη, Νικόλας Λουκάς και Ιωάννης Σιώτος και οι καθηγητές Κωνσταντίνος Ζολώτας και Βαγγέλης Σιώτος. Στην ενότητα αυτή του προγράμματος κεντρικό θέμα ήταν η υπερκατανάλωση σε σχέση με τον ρουχισμό και τη μόδα και η τάση της λεγόμενης fast fashion.

Στην Πολωνία αρχικά επισκεφτήκαμε την πρωτεύουσα Βαρσοβία. Είχαμε την ευκαιρία να δούμε διάφορες ενδιαφέρουσες όψεις της πόλης: την περιοχή με τους ουρανοξύστες και με το Παλάτι του Πολιτισμού και των Επιστημών, το ανοικοδομημένο (μετά από την καταστροφή της πόλης κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο) ιστορικό κέντρο και το γκέτο της Βαρσοβίας. Επισκεφτήκαμε επίσης το Επιστημονικό Κέντρο/Μουσείο Επιστημών Centrum Nauki Kopernik και το μουσείο της ιστορίας των Εβραίων της Πολωνίας Muzeum Historii Żydów Polskich POLIN.

Στη συνέχεια, και για το μεγαλύτερο μέρος της κινητικότητας, βρεθήκαμε στο Γκντανσκ, στην έδρα του πολωνικού σχολείου με το οποίο συνεργαζόμαστε. Οι Πολωνοί συνάδελφοι μας ξενάγησαν στις εντυπωσιακές εγκαταστάσεις του σχολείου και ακολούθησαν οι πρώτες δραστηριότητες των μαθητικών ομάδων: παιχνίδια γνωριμίας, παρουσιάσεις των εργασιών που προετοιμάστηκαν από τις μαθητικές ομάδες όλων των χωρών πριν το ταξίδι και ένα workshop ανταλλαγής ρούχων (ανακύκλωση και επαναχρησιμοποίηση στην πράξη). Τις επόμενες μέρες πραγματοποιήθηκαν δύο βιωματικά εργαστήρια: ένα εργαστήριο μαγειρικής στο οποίο οι μαθητές έμαθαν να παρασκευάζουν παραδοσιακά πολωνικά πιερόγκι και ένα εργαστήριο ραπτικής στο οποίο έφτιαξαν μικρές δημιουργίες. Δεν έλειψε το καθιερωμένο πάρτι με χορό και караόκε αλλά και παράδοση των ομάδων στο κόκκινο χαλί-πασαρέλα με τα ρούχα που αντάλλαξαν οι μαθητές.

Οι συνάδελφοι μας ξενάγησαν στα αξιοθέατα του πανέμορφου Γκντανσκ και στο μουσείο του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου της πόλης, αλλά και στις γειτονικές πόλεις, τη Γδύνια και το Σοπότ. Στη Γδύνια επισκεφτήκαμε τη μαρίνα της πόλης και το Πανεπιστήμιο. Αξιοσημείωτο ότι κατά τη διάρκεια του φαγητού, παρακολουθήσαμε και έναν αγώνα χόκεϊ επί πάγου από τα παράθυρα της λέσχης που είχαν θέα στο γήπεδο. Το Σοπότ, παραθεριστικό κέντρο με μεγάλη παραλία, είναι γνωστό για τη μεγάλη του εξέδρα στη θάλασσα.

Τις τελευταίες μέρες ζήσαμε την εμπειρία ενός εξάωρου ταξιδιού με τρένο προς την Κρακοβία. Περιπλανηθήκαμε στο πανέμορφο ιστορικό κέντρο της πόλης και πριν την μετάβαση μας στο αεροδρόμιο για το ταξίδι της επιστροφής, επισκεφτήκαμε τα ξακουστά αλατορυχεία της Wieliczka έξω από την Κρακοβία, ένα πραγματικό έργο τέχνης φτιαγμένο κάτω από τη γη.

CORFU

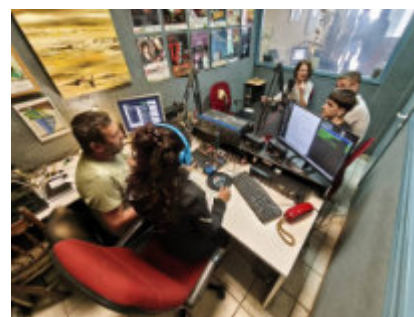
Τον Μάιο του 2025 υποδεχθήκαμε τους φίλους μας από Πολωνία, Πορτογαλία, Ρουμανία και Δανία στο πλαίσιο του προγράμματος Less Is More. Καλεσμένοι μας ήταν περισσότεροι από 25 μαθητές και 10 καθηγητές. Κατά τη διάρκεια εκείνης της εβδομάδας συμμετείχαμε σε δράσεις, εργαστήρια, ομιλίες και επισκέψεις σχετικά με το νερό. Στόχος αυτής της ενότητας του Less Is More είναι να ευαισθητοποιήσει τους μαθητές και να τους οδηγήσει σε βιώσιμες επιλογές και πρακτικές σε σχέση με την κατανάλωση του νερού, θέμα ιδιαίτερα σημαντικό για την Κέρκυρα.

Ενδεικτικά την βδομάδα αυτή: Οι μαθητές παρουσίασαν τις εργασίες τους σχετικά με την κατανάλωση και την μόλυνση του νερού, συμπλήρωσαν ερωτηματολόγια και παρουσίασαν τα αποτελέσματα ανά χώρα, ενημερώθηκαν για τη λειτουργία της ΔΕΥΑΚ για τον τρόπο λειτουργίας μιας επιχείρησης διαχείρισης νερού. Ευχαριστούμε τον κο Στέλιο για την παρουσίαση.

Συμμετείχαν σε πειράματα μέτρησης των ιδιοτήτων του νερού (εμφιαλωμένου, ανθρακούχο, επιτραπέζιου, βρύσης, κτλ) και σύγκριναν τις ιδιότητες αυτές, επισκέφτηκαν επιχειρήσεις και ενημερώθηκαν για τις μεθόδους διαχείρισης του νερού που εφαρμόζουν. Ευχαριστούμε το Iikos Odisia και την Corfu Beer για την υποδοχή και φιλοξενία.

Επισκέφτηκαν την Μονή Παλαιοκαστρίτσας όπου εκτός από την ξενάγηση είχαμε την τιμή να μας προσφέρουν και γεύμα. Τους ευχαριστούμε θερμά. Πήγαν βαρκάδα στην Παλαιοκαστρίτσα και έκαναν μπάνιο στην παραλία, έγινε ξενάγηση στο φρούριο και την παλιά πόλη, διασκέδασαν με πάρτυ που έγινε στους χώρους του σχολείου με τοπικά φαγητά και λικουδιές που ετοίμασαν οι γονείς των μαθητών μας.

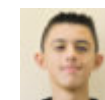
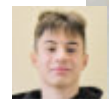
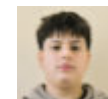
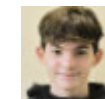
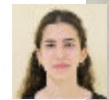
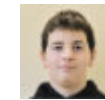
Είμαστε ευγνώμονες για τη συμμετοχή μας στο πρόγραμμα Less Is More. Ήταν η τελευταία κινητικότητα του προγράμματος.

Οι υπεύθυνοι καθηγητές
Γιάννης Δημητριάδης, Λιάνα Τσιρίδου

Οι μαθητές του Β4
είναι η ομάδα
που ανέλαβε το στήσιμο,
τη δημοσιογραφική δουλειά,
και πήρε τις βασικές αποφάσεις για τη δομή και την
εμφάνιση του περιοδικού.

Η δραστηριότητα αυτή εντάσσεται στα Εργαστήρια
Δεξιότητων και στις Δράσεις Ενεργού Πολίτη.

Αντώνης Βλασταράκος, Παναγιώτης Βλάχος, Ραφαέλα Κατέχη, Θοδωρής Κομπινός, Ελευθερία Κοντζιάλη,
Δανάη Κοντομάρη, Πάννος Κοντός, Αναστασία Κοσκινά, Γιώργος Κούγκλης, Σπύρος Πρίφτης,
Ιωάννης Σιώτος, Σπύρος Σπιτέρης, Βαλαμάς Συμεώνηλου, Αιμίλιος Τζαρουγκιάν, Εμμανουήλ Τσέργας

Τη δράση «Χτίζοντας γέφυρες συνύπαρξης» συντόνισε η Λιάνα Τσιρίδου.

Τις συνεντεύξεις οργάνωσαν, πραγματοποίησαν και επιμελήθηκαν
οι μαθητές του Β4 της σχολικής χρονιάς 2024-2025.

Την ενότητα «Μικροί Δημιουργοί» επιμελήθηκε η φιλόλογος Βάννα Ζαβιτσάνου.

Υπεύθυνη για τη σχολική χορωδία είναι η μουσικός Σμαράγδα Παπατσάκωνα.

Την ενότητα «Ταραντέλα» επιμελήθηκε η καθηγήτρια φυσικής αγωγής Έλλη Ράγγου
η οποία και δίδαξε τον χορό στις μαθήτριες που τον παρουσίασαν.
Την αράχνη Ταραντούλα ζωγράφισε η Ναταλία Δέγληρη.

Τη δράση «Οδύσσεια με βιωματικό τρόπο» συντόνισε ο φιλόλογος Νίκος Κοσκινάς.

Τα αφιερώματα στις κινητικότητες του προγράμματος Erasmus+ και τις δραστηριότητες
επιμελήθηκαν οι καθηγητές και οι μαθητές της ομάδας ευρωπαϊκών προγραμμάτων.

Οι χάρτες προέρχονται από το www.freeworldmaps.net

Εξώφυλλο: Συλλογικό έργο που ζωγράφισαν οι Ραφαέλα Κατέχη, Ελευθερία Κοντζιάλη,
Δανάη Κοντομάρη και Αναστασία Κοσκινά.

Οπισθόφυλλο: Συλλογικό έργο που δημιούργησαν οι Εμμέλεια Ζαχαράκη,
Αντιγόνη Καζαμία και Αλίκη Τσιριγγάκη

Φωτογραφίες κινητικότητας στην Πολωνία και την Κέρκυρα: Κωνσταντίνα Ζολώτα, Βαγγέλης Σιώτος
Υπόλοιπες φωτογραφίες: Γιάννης Δημητριάδης

Σχεδιασμός περιοδικού, μοντάζ και στοιχειοθεσία: Γιάννης Δημητριάδης

Erin
Avery